

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

„ΜΠΟΥΚΕΤΟ“
ΕΘΝΟΠΑΛΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗ ΦΙΛΑΡΕΤΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ
ΜΕΓΕΘΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
Γραφεία : Όδός Λέκα 7
Ιδρυτικά κεφάλαια 1.000.000 Δρ.
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",
Έσοτερικόν δι' εν έτος... Δρχ. 180
Έξωτερικόν... Φρ. 180
Δι' Αγγλίας-Αιγύπτου... Διόρα 1
Δι' Αμερικής... Δολλ. 5
Αι έξι μνησμοί και τριμνησμοί κατ' αναλογίαν.
Αι συνδρομαί δέον να αποστέλλονται ως εξής
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" ΑΘΗΝΑΣ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 200
Το τεύχος τιμάται Δρχ. 2.50
Δημοσιεύσεις δ' στίχος δραχμαί 5
Δι' Αγγλίας διατίθεται συμφωνίαι
Τα προηγουμένα τεύχη τιμάνται δραχμαί 8

ΠΟΥΔΡΑ ΛΟΡΙΑ
ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
Ζητείτε την κάτωθι υπο-
γραφήν και το κάτωθι σήμα.

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΟΝΙΑ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΩΝ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ. 4-55

Το όνομα του Έργοσλασιάρχου
εωάννω σὲ μαδὲ ωέννα είναι
ἡ εζαοφάμοισ οας

Ζητείτε έγυλζικες πέννες

GEO. W. HUGHES
(Γεω. Β. Χιούς)

Υπάρχουν σχέδια διά κάθε χρήσιν
και διά κάθε χέρι
Τὸ ζωγραφισμένον σχέδιον εἶναι νέον
και γλυστρά με αφάνταστον εύκολίαν
ἐπὶ τοῦ χάρτου

ΟΜΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ ΗΛΙΟΥ
Τὸ Ὀπτικὸν Κατάστημα 14 - Βερανζέρου - 14 - ΑΘΗΝΑ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΡΟΥΑΝΑ
Θὰ βάλῃ και πάλιν ἐφέτος τὰ γυαλιὰ εἰς ὅλους μὲ τὰ νέα σχέδια
□ □ □ οὐλαβα και τὰς φθηνὰς τιμὰς διὰ τὰς ὁποίους διατίθενται

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΓΙΖΙΑΝ
Χειρουργὸς ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ ΠΑΡΑΛΙΩΝ
Καὶ τετραετίαν εἰδικῶς εἰς Παρισίους σπουδὰς. Μορφαὶ καὶ
σιν δι' ὀλιγομέρων ἀνωδύνου θεραπείας τὰς παθήσεις σπινθη-
δόδων. Οδολιθίας, δυσωσμίαν, Ρυτίδες καὶ Α. δια χειρὸς
στημονικῶν μεθόδων. Δέχεται 9-12 καὶ 2-6 1/2. 51-ἔδης Γ
βρίου 51 πατωμα 2ον.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ
ΕΜΠΟΡΙΟΥ - ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ - ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον 10.000.000
Ἀποθεματικὸν 1.400.000

25 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
Τὸ πυκνότερον δίκτυον ἀντητῶν ἐν Ἑλλάδι
Ἐκτελεῖ πᾶσαν Τραπεζικὴν ἐργασίαν ὑπὸ λαν-
συμφέροντας ὁρους.
Δέχεται καταθέσεις ὅψεως προθεσμίας, καὶ με-
προειδοποίησιν με ἐπιτόκια ἀνάλογα τῶν ἐν-
τῇ ἀγορᾷ ἐπικρατούντων εἰς τὰς σημερινὰς
τοποθετήσεις ἐπιτοκίων.

ΚΥΡΙΑ Ε. Α. ΚΑΝΤΑ
— Τατρός-Γυναικολόγος —
Νέος ἀποτελεσματικός μεθόδ.
Τζώρτζ 6.—Πλατεία Κωνσταν-
— Αριθ. Τηλεφώνων 30-1-2

ΑΝΟΧΙΑ
ΔΙΑ ΚΑΠΕΛΑ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑ
ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΚΟΝΤΟΝΟΜΩΝ
ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καὶ πάλιν
Βιβλία μεταχειρισμένα καὶ
Φθίνας. Γράφει στο Μουσείο

2 Μαΐου 1926 **ΜΠΟΥΚΕΤΟ** 329

ΣΕΡΒΙΚΗ ΛΟΓΙΣΤΕΧΝΙΑ **Παρχαλινὸ διήγημα**
Η ΠΑΝΤΟΥΦΛΑ

Τα. Για αὐτὸν αἰγούρα θὰ εὑρίσκειν μιὰ καλὴ νύφη ἀπὸ τὴν πόλιν.
Ἀσπύνη δὲ θέλουνε οἱ χωριανοί. Αὐτοὶ δὲν γεννιήθηκαν γιὰ νὰ ζοῦν,
ὅπως οἱ βατράχοι μέσα σὲ τὴν λάσπη τῶν χωραφιών. Τώρα τὴν δὲ
πῆ ὁ Μπαρμπα-Βάσας;
— Ἀς πῇ ὅτι τοῦ ἀρέσει! Ἀς ἀγοράσει νέα μυαλά, γιὰ νὰ ἐν-
νοήσῃ τὸν κόσμον. Χρήματα ἔχει...
Ἀλλὰ καὶ τί νὰ πῇ ὁ Μπαρμπα-Βάσας;
Ἀπὸ καιρὸ αὐτὸς δὲν ἦταν πιά ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ, παρὰ
μόνον μπρὸς στοὺς ξένους. Ἡ Σέγια-Λιοῦμπα, τοῦ πῆρε τὸν ἀέρα
καὶ ὅλη τὴν κυβέρνηση. Ὅταν ἦσαν ἀναμεταξύ τους, ἦταν ὑπο-
χρεωμένος νὰ σωπαῖν, καὶ νὰ παραδέχεται τὴν γνώμην τῆς γυναί-
κός του καὶ τὰ γούστα. Ἀλλωστε αὐτὴ εἶχε συμμάχους τῆς καὶ
βοηθοὺς τῆς καὶ ὅλα τῆς τὰ παιδιά, ὅλα τῆς τὰ παλληκάρια.
— Ὁ πατέρας, λέγαν, ἐνὰ ξέρε: Νὰ σαλπίζουμε στὸν χωραφίων
τὴν λάσπη σὺν τὴν σχολικαντέρῃ;
Κ' ὁ μικρὸς ὁ Πάντας, πῆγαινε ἀκόμα, μετὰ τὸ μέρος τους. Ἐνὰ
παιδάκι δεκαεσσάρων ἐτῶν, ξανθὸ δὲν τὸν μπαμπά του, καὶ ὁ-
ρατο, εἶχε ἀντιχωρικὴ γνώμη καὶ αὐτό.
Ὁ Μπαρμπα-Βάσας, κινεῖται μετὰ λύπη, ὅτι οὔτε ἐνὰ ἀπὸ τὰ
παιδιά του δὲν εἶχε τὸν καλὸ καὶ εὐλογημένον χαρακτήρα τῆς ἐργα-
τικῆς τῆς μελισσῆς. Καὶ δάκρυζε ὁ μαυρὸς καὶ ἀπελπιζόμενος ἀνα-
θεματίζοντας τὸν διάβολο, ποῦ τοῦ ἔδωκε τέτοια παιδιά, ἀπρόκο-
φτα, καὶ ἀνίκανα νὰ κρατήσουν τὴν περιουσίαν του, ποῦ εἶχε χύσει
τὸν ἰδρώτα μιᾶς ζωῆς δόξαλης, τῆς ἐργατικῆς ζωῆς του γιὰ νὰ
τὴν μαζέψῃ καὶ λυπημένος πῆγαινε στὸν κῆπο του καὶ παρηγοριό-
τανε μετὰ τὰ λαχανικά του.
Ἡ ἐπιμονὴ τῆς γυναίκας του καὶ τῶν παιδιῶν του, τὸν μαλα-
κώσαν σὺν βαρβαρί καὶ ἄρχισε καὶ αὐτὸς νὰ λέῃ «ναί». Ἰσως νὰ
ἔχη δίκην ἡ γυναίκα του καὶ μὰ ποῦ ἔχουν χρήματα, ἄς σπουδά-
σουν τὰ παιδιά των. Ἀς γίνουμε καλ-
λίτεροι!...
— Ἐμπρός, μορὲ παιδιά, νὰ ζήσετε
σὺν ἀνθρώποι. Δόξα σοὶ ὁ Θεός, ἐχοῦμε
ἀρκετοὺς παράδες. Κάμετε, παιδιά μου,
ὅτι θέλετε καὶ μὴ μ' ἀκούτ' ἐμένα!
Ἐγὼ γέρασα πειὰ, κουράστηκα καὶ δὲν
ἔξω καὶ τὴν λέω! Σὺν ἡμῶν νέος τί-
ποτα δὲν ἔμαθα, πόσα θὰ μάθω σ' αὐτὴ
τὴν ἡλικίαν!... Ἐχε δίκην ἡ μητέρα σας,
αὐτὴ, παιδάκια μου, ν' ἀκούτε!...

Σὺν πέρασε λίγος καιρὸς ἀκόμη, ἡ
Σέγια-Λιοῦμπα, ἄρχισε νὰ ζῇ τὴν
γαμβρὸ γιὰ τὴν Ζόρα. Ἄκουε παν-
τοῦ προσηνέας, σ' ὅλην τὴν περιφε-
ρεια, ποῦ ἦταν ἀνυπακούος γιὰ τὸν
ἡ δικηγόρος. Ἀπὸ ὅλους ὅμως ἐπὶ τὴν
τὴν ἴδιαν ἀπάντησι:
— Δὲν ἀποφάσισα ἀκόμα γιὰ νὰ
παντρευθῇ. Ἀργότερα ἴσως! ἀποφα-
σίση.
Ἡ Σέγια-Λιοῦμπα κόνεψε νὰ
λυσάσῃ.
— Αὐτοὶ οἱ πολῖτες, μὰς περιφο-
νοῦν μὰς τοὺς χωρικοὺς. Μὰς περ-
νανε πὺς δὲν ἔχομε τίποτα...
Ἐστὶ τῆς ἐρχόταν νὰ ξεχώσῃ κείναι τὰ
ἐξ ὁμορφίας καὶ τὸν ἀνδρα της, σὲ ἂν
εἶχε ἄλλο μὲν τοῦ κατωγιοῦ τῆς, νὰ
τοὺς τὰ κοῦδονίσῃ μὲς σ' αὐτὴν καὶ
νὰ τοὺς εἰπῇ ὅτι καὶ οἱ χωρικοὶ ἔχουν
περισσότερους παράδες ἀπὸ τοὺς ἐμ-
πορικοὺς. Ἀχ, γιατί ὁ ἀνδρας τῆς, νὰ
μὴν εἶνε σὺν τὸν Τσίτσια-Πάντα,
δὴμαρχος τοῦ χωριοῦ, νὰ ἔχουν σέβ-
εις καὶ αὐτοὶ μετὰ τὸν καλὸν κόσμον καὶ
νὰ φιλοξενοῦν σὲ σατὶ τους, τοὺς
μεγάλους καὶ τοὺς ἐπὶσημούς, ὅπου
περνοῦν ἀπ' τὸ χωριὸ τους!
Καὶ νὰ τώρα, νέες φασαρὲς σὲ
σπίτι. Ἡ Σέγια-Λιοῦμπα, ὑπο-
χωρεῖ τὸν Μπαρμπα-Βάσας τὸ φτωχὸ, νὰ γίνετι καλὰ
γιουστὲς καὶ Κυριακὲς, νὰ κηλαῖν σὲ καφενεῖα καὶ νὰ μιλᾷ με
τοὺς δασκάλους καὶ μετὰ τὸν παπὰ, γιὰ νὰ μᾶθῃ πὺς νὰ κοῦβε-
τιάτῃ καὶ πὺς νὰ φρονεῖται εὐγενῶς, ὅπως ὁ Δήμαρχος ὁ Πάντας.
Νὰ περιποιηταὶ καὶ νὰ κερᾷ τοὺς χωρικοὺς, μήπως τὸν βγά-
λουν Δήμαρχο, καὶ αὐτὸν μὲ μὲρα. Ὁ Βάσας ἀντιστέκει...
— Μορὴ γυναίκα, ἐγὼ δὲν ἔξω γράμματα πολλὰ... Ὁ Δή-
μαρχος ὁ Πάντας ξέρε περισσότερα ἀπὸ μένα.
— Καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ ξέρι γράμματα ὁ Δήμαρχος. Τότε γιατί

Ἐλκετο κατὰ ζεστό!

είν' ο Γραμματικός ;

Προσπαθεί ο Μάρμπας - Βάσας να την ευχαριστήσει, αλλά οι καπνοί των τσιγάρων τον πνίγαν στο καφενείο, τα νέα του ρούχα του σφίγγουν τα πλευρά, τα λουστρινένια του παπούτσια του κόβουν τα πόδια, δεν αισθάνεται τον εαυτό του Ικανό, να πη ούτε ένα λόγο μ' αυτούς που κάθεται στο καφενείο και η «σλιβοβίτσα» (ρακί από δαμάσκηνο) του χαλάει το στομάχι.

Ήρθαν τέλος κι' η προσπαχλιάζουσα ημέρα. Κι' άκούστηκε στο χωριό ότι ο γιος του Τσίτσα - Πάντα, που είχε τελειώσει το γυμνάσιο στην Οδύσσα και το «Μεγάλο Σχολείο» στο Βελιγράδι, και σπούδαζε μηχανικός στη Βιέννη, έπρόκειτο να φτάσει στο χωριό του, φέρνοντας δώρα Πασχαλινά σε φίλους και σε δικούς.

Η Σέγια-Λιούμπα δεν τον είχε σε υπόληψη. Έπειδή άκουγε πως ήταν μηχανικός, πως έκανε, δηλαδή, σχέδια για μεγάλα σπίνια και για δρόμους, τον φανταζότανε και λίγο για χτίστη κι' όχι για κύριο που να σκεφτεί να του δώσει, την κόρη της τη Ζόρα.

Έπειτα είχε άκουσει πως έκανε μια μεγάλη Έταιρεία στη Βιέννη, με κεφάλαια μεγάλα και τον έπαινούσε όλο το χωριό.

— Ένας Σέρβος χωρικός να κάνει μια Βιέννη άνω-κάτω, είχε καί τι !

Έπειτα όμως μαθεύτηκε πως η «έταιρεία» είχε κάμει «φαιλμέντο» και πως το γιο του Τσίτσα-Πάντα τον βάλαν φυλακή. Το χωριό τότε άρχισε να τον δικαιολογεί.

Ξέρουν τι κάνουν οι ποηροί οι Σράμποι (Γερμανοί), βάζουν σε τέτοιες έταιρείες πάντα πρόεδρο ένα Σέρβο, για να πηγαίνει εκείνος φυλακή.

Μά τις παραμονές του Πάσχα, έλαβε ο Δήμαρχος μια έπιστολή, ότι ο γιος του άποφυλακίστηκε και το Πάσχα έφθασε καλοντυμένος και κομψός ο Στάνκος.

Ο φτωχός πατέρας έβγαψε το κόκκινο αυγό με τα πικρά του δάκρυα.

Κύτταζε το παιδί του. Το πρόσωπό του χαλασμένο, τα μάτια του βαθούλωσαν, σκυμμένο, γερασμένο απ' τη φυλακή. Ο κόσμος σιωπούσε και περίμενε. Και ό,τι περίμενε ν' άκουση, τ' άκουσε. Γκρίνιας και κακό στο σπύτι του Δημάρχου. Το παιδί έπρεπε να πουλήσει ο πατέρας την περιουσία του, για να ξαναρχίσει τη δουλειά του. Ο πατέρας ούτε να τ' άκουση ήθελε.

— Έχω κι' άλλα παιδιά, του έλεβε, δεν θα τ' αφήσω στους δρόμους !

Ο Τσίτσα-Πάντας έπαι τέλους, διάχει το παιδί από το σπύτι του. Εκείνο πάει σε μια θειά του, της μητέρας του αδελφής. Οι χωρικοί τον βλέπαν να γυρίζει άεργος στο χωριό, σκεπτικός και συλλογισμένος. Άλλοι τον περιγελούν και άλλοι τον λυπούνται.

Η Σέγια-Λιούμπα όμως τον προσέχει. Βλέπει ότι εινε κύριος, πολύ καλά ντυμένος, με μαλακά τα χέρια του, άσπρα και περιποιημένα. Δεν φαίνεται σάν χωριάτη. Και η Λιούμπα σκέπτεται :

— Για στάσου ! Μήπως εινε ο γαμπρός που θέλουμε ; Τι έχει ; Χρήματα θέλει. Η Ζόρα θα του φέρη χρήματα και θα πάνε όλοι τότε στη Βιέννη. Μια καλή προζένητρα λοιπόν κι' όλα τέλειωσαν...

Άλλά ο Μάρμπας-Βάσας ; Θα δώσει τα χρήματά του και την κόρη του, σ' ένα χαμένο κορμί, σ' ένα τρελλό κεφάλι ;

— Όλα κι' όλα, κορή γυναικά, αυτό δεν γίνεται ποτέ ! Φωνές, κακό και γκρίνιας τώρα και στο γέρο-Βάσσα το σπύτι. Δεν θα με διευθύνη ή παντοφλά σου, γυναικά, της φωνάζει ο γέρο-Βάσας.

Έπαναστάτησε ο Βάσας και θυμίζει στη γυναικά του τους παλιούς νεανικούς των χρόνους. Μά επιμένουνε και τα παιδιά. Πιάνονται μαζί του και του σπάζουν το κεφάλι. Πέφτει κάτω ξερός. Πασχαλινές ημέρες τέλος, φεύγει κι' αυτός για τους άγρους. Εκεί εινε η ανάστασις, εκεί εινε οι φίλοι του, εκεί η παρηγοριά του, η έγγραφια.

— Στάγχι να γείνουν όλοι τους, κι' άς τους σύρουνε γυμνούς οι λύκοι !...

Σάν έσπασε όμως του Βάσσα το κεφάλι, έκλεισε και το στόμα του.

Εν τώ μεταξύ η προζένητρα έκάνονσε το ζήτημα. Ο Στάνκος δεχόταν να νυμφευθή την Ζόρα, ήθελε όμως πενήντα χιλιάδες «δηνάρια», για προίκα και τα μισά από της παντρειάς, για ν' ανοίξη γραφείο μηχανικού στο Βελιγράδι. Και ο γάμος να γίνη σάν στερεοποιηθή οικονομικώς, για να μην πη ο κόσμος «δει παντρεύεται για χρήμα».

Γίνοντα κι' οι άρραβώνες. Ο Στάνκος εινε μαλακός. Ήρθε και η ώρα για να μετρηθή το μισό το χρήμα. Η Ζόρα ή ίδια άρχισε να διατάζει. Γιατί να μη γείνη άμέσως και ο γάμος. Άν ο άρραβωνιαστικός της την ξεχάσει τη Ζόρα εκεί σόρ ξένα. Άν ρωτούσε τον πατέρα της ; Άλλά ο Μάρμπας Βάσας, ούτε λογαριάζεται πια. Το οικογενειακό συμβούλιο γίνεται μεταξύ της Κυρά - Λιούμπα και των παιδιών της. Έχουν και τα παιδιά μερικές ύποψιες, μά έπιμπαίνει η Λιούμπα και τους ηγνάζει.

— Θα πάη και ο Ράτσος στο Βελιγράδι και θα ξέρουμε τι γίνεται. Θα επιβλέπει τον άρραβωνιαστικό.

Εργατικές γυναίκες των χωριών...

Αυτό το έδεχθηκε και ο Στάνκος σάν του το προτεινάνε, έσώ πνευ να τους το πρότεινε και ο ίδιος. Έχει ανάγκη από προσωπικό εις το γραφείο του. Κι' έτσι μετά το Πάσχα Στάνκος, Ράτσος, και η είκοσι πέντε χιλιάδες έφυγαν γι' το Βελιγράδι.

Έμειναν στο πειό καλό ξενοδοχείο κι' ο Στάνκος δίδοντας στο Ράτσκο εκατό δηνάρια, του έδειξε μερικά από τα καλά τα κέντρα, για να περνά τις ημέρες του, και του εινε νό έδεχθη όσα έδειξε, για να λίγο καιρό θα βγάσουν χρήμα άφθονο.

— Έγώ θα φροντίσω για να βρω γραφείο, εινε, και να κανονίσω τα της εργασίας μου. Έχω τρεξίματα πολλά και μην κοράζεσαι μαζί μου. Ίσως να παραστή ανάγκη να πάω κι' άς την Νύσσα. Έάν άπουσιάζω και καμιά βραδεία, μην στενοχωρηθείς !

Πού να στενοχωρηθή ο Ράτσος, σε μια πόλη σάν το Βελιγράδι, με τα εκατό δηνάρια στην τσέπη του ; Βρεθήσαν και οι φίλοι να τον οδηγούνε παντού, σε όλες τις διασκεδάσεις. Πού να τον ζήτην τώρα τον Στάνκο και τι τον χρειάζεται ; Καλό κρεβάτι στο ξενοδοχείο, καλό φαί στο εστιατόριο. Θεέ μου ! εύλογημένο τ' όνομά σου, και δοξάζουμε την Παχαλιά, που έφερε τον Στάνκο στο χωριό μας. Μας άνοιξε τα μάτια !. Ποι' να μην τελειώση η ζωή αυτή !

Πέρασαν έτσι λίγες μέρες, τα εκατό δηνάρια έσώθηκαν. Τού είχαν μείνει μόνον πέντε. Ο Στάνκος δεν φανόταν, για να του δώσει άλλα. Άντι του Στάνκου ήρθε ο Ξενοδόχος :

— Παιδί μου, που εινε εκείνος ο κύριος που ήρθατε μαζί ;

— Σε κανένα Ύπουργείο. Πού να ξέρω γώ !

— Καλά αλλά πού διανυκτερεύει ; Μου εινε να του κρατήσω δυό κρεβάτια και αυτός δεν πατάει. Το μπασούλ τίνος εινε ;

— Δικό του.

— Καλά αλλά ή βδομάδα πέρασε και πρέπει να πληρωθή ο λογασμός. Ποιός θα πληρώση, σύ ;

— Αυτός.

— Να του πής να έλθη σήμερα να πληρώση δίχως άλλο.

— Και πού να τον βρω ; Δεν ξέρω πού πηγαίνει !

— Στο δρόμο δεν τον συναντάς ;

— Δεν εινε ένας δρόμος μοναχά στο Βελιγράδι να συναντηθούνε ;

— Καλά. Πόσες ημέρες έχεις να τον δής ;

— Τότε ο Ράτσος θυμήθηκε, ότι εινε μισές να τον δει. Ο Ξενοδόχος ρώτησε και έμαθε την ιστορία.

— Σας έκαψε, εινε του μικρού, αυτός θα έχη φύγη τώρα από τη Σερβία !

— Έβαλε τον μικρό και έγγραψε στο σπύτι του. Πριν όμως η Λιούμπα λάβει την έπιστολή του Ράτσκου, είχε λάβει μια έπιστολή, με γαλλικά γραμματόσημα που της έλεγε με λίγα λόγια :

«Εάν κανείς βρούκεται σ' ανάγκη, δεν φροντίζει να εξέλθει αν ή πράξεις του εινε ήθικες ή όχι. Είλαθε ελεύθερο να κρινε τις δικές σου πράξεις. Άλλά εκείνος που σάς πήρε κάτ', το θεωρεί ως δάνειον και θα σάς το επιστρέψη και με τόκους, άμα του το επιτρέψουνε ή περιστάσεις. Ο Θεός να σάς φωτίση και ή τύχη να σάς πάη καλά».

Υπογραφή δεν είχε. Η Λιούμπα δεν κατάλαβε και το έδωσε στο παπά, ο παπας το διεβίβασε στον δάσκαλο, άλλ' ούτε κι' αυτός κατόρθωσε να το εξηγήσει.

Την εξήγηση την έδωσαν ή έπιστολή του Ράτσκου που τους έγγραψε πού ο γιος του Δημάρχου το έσκασε.

— Α τον άθλιο ! Ποιός το πίστευε αυτό ;

Ο Μάρμπας Βάσας, κατά βάθος εινε ευχαριστηθεί. Η πληγή του κεφαλιού του, που τα παιδιά του την άνοιξαν, αίματενε ακόμα. Έστειλεν όμως, στο Βελιγράδι χρήματα και γύφους ο Ράτσκος. Τώρα μια άλλη κίνηση άρχισε στο σπύτι. Η Λιούμπα εινε ντροπισσάει. Ο γιος της ο Λάζος την κατηγορούσε για τη μεγάλη της την επικολαλιότητα. Δεν της έμενε παρά ο Ράτσος. Για τοτου μόλις ήρθε, τον πήρε χωριστά :

— Να μη με περιφρονήσης και σύ, παιδάκι μου, του εινε. Έμην για το καλό σας φρόντισα, αλλά αυτόν δεν με καταλαβαίνουν !

— Καλώς τον άφεντη, τον πρωτευουσιάνο, του εινε ο Λάζος, ως τον εινε ! Και την πολυφρονητή δεσποινίδα, που μιάς έφευγε πού θα τη βάλουμε, άγά μου !

Τότε άρπαξε κι' ο Μάρμπας-Βάσας το τουφέκι του και μίλησε μέσα φοβερός :

— Κάτω ή τυραννία της παντοφλάς !

Κατέρρεε απ' όλες τις μεριές το καθεστώς της Λιούμπας ! Πάνε πλέον τα μεγαλομανή τα όνειρα και το κοινωνικό το μεγαλείο. Ξεπλήθυναν όπως τα χρυσόχορτα και τ' αυγά της Πασχαλιάς.

Ο Μάρμπας-Βάσας βασιλεύει πια στο σπύτι. Λεγά έχει ακόμα. Άς εινε καλά ή σακκούλας με τα δηνάρια που εινε απομεινέες και χωμένες στο κατώγι. Ο Ράτσος δεν θέλει πια να παντρευτεί μ' έντιμη και πλουσία κόρη από πόλη. Καλή εινε κι' ή χωριάτισσα. Και ή Ζόρα θα πάχη ένα τιμο χωρικό, ενα της γης άργατή. Η γή εινε ή αλήθεια. Αδμή εινε ή δικαιοσύνη ! Άπ' αυτή μέσα άνεστήθη ο Χριστός. Αδμή εινε ή μίνα της έγγραφιας.

Κι' ο γέρο-Βάσας θα δώσει στους γιούς του, τον Λάζο, Ράτσκο, Πάντα, εργατικές γυναίκες των χωριών.

Αδές θα εινε της γής ή μυροσφύρας, που θ' άναστήσουν την παραγωγή και θα δώσουν τη ζωή στον κόσμο !... Τε-Ντάλλες

ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΕΞΕΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ. κ. ΝΙΔΕΡ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ, ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ [ΨΗΛΟΓΕΙΤΗ] ΚΑΙ κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ο κ. Νιδερ, τὰ μπαρμπουνία, αὶ ἀπαγερεύσεις τῆς ἀστυνομίας καὶ αὶ ἀπαγερεύσεις τῆς ἐκκλησίας. Ἡ κ. Καζαντζάκη καὶ τὸ σφουγγάρισμα ! Ο κ. Νικολάου στὸ μελόδραμα. Ἡ «Μπεσέμ» καὶ ἡ... ρέγγα !

Ο κ. ΝΙΔΕΡ

Ο Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν κ. Νιδερ, εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ μὴ ἀρνήσῃ τὸ ἔξῃς ἐπεισόδιον τὸ ὁποῖον τοῦ συνέβη πρὸ καιροῦ στὸ Παλαιὸ Φάληρον :

— Εἶχα κατέβει μερικὸν φίλον στὸ Παλαιὸ Φάληρον. Ἐπειὰ ἀπὸ τὸν περίπατον ἐπῆγαμε στὸ εστιατόριον τοῦ κυρ-Γιῶργη τοῦ Κορηκοῦ γιὰ νὰ φαίμε. Ο καταστηματοῦχος ὅμως μὲ λῦπη τοῦ μᾶς ἀνήγγειλεν ὅτι δὲν εἶχε σχεδὸν τίποτε, ἐπειδὴ ἦταν Τετάρτη καὶ ἀπαγορευτο, λόγω τῆς ἀστυνομικῆς διατάξεως, νὰ μαγειρευθῇ κρέας καὶ ψάρια. Εἶδα ὅμως κρεμασμένα στὴν κουζίνα κατὶ περιφάνια μπαρμπουνία καὶ εἶπα στὸν κυρ-Γιῶργη :

— Ὡς μας, κανένα μπαρμπουνὶνι τοῦλάχιστον.

Ο κυρ-Γιῶργης ὅμως συνέπεστατος πρὸς τὰς ἀστυνομικὰς ἀπαγορεύσεις, μὲ ἀπάντησε :

— Ἐξοχώτατε, ἀπαγορεύονται σήμερα καὶ τὸ ψάρια ὡς σὰς εἶπα...

— Δὲν πειράζει, ψῆσε μας μερικὰ, τοῦ ἐπανεῖλαβα.

Ο καταστηματοῦχος ἠναγκάσθη τότε καὶ μᾶς ἔψησε τὰ μπαρμπουνία, τὰ ὁποῖα καὶ ἐφάγαμε ὅχι μὲ λίγη δρεξί.

Ο σκοπὸς ὅμως χωροφύλας, ὁ ὁποῖος ἀντελήφθη τὰ πάντα, ἐπῆγε κατὰ μέτρον τὸν καταστηματοῦχον καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι θὰ τὸν καταγγεῖλῃ, διότι δὲν ἐτήρησε τὴν ἀστυνομικὴν διαταγήν. Ο χωροφύλας εἶχε βέβαια δίκαιον. Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς δὲν εἰχαμεν ἄδίκον.

Ἦταν βλέπετε Τετάρτη καὶ εἰχαμενὰ σεβασθῶμεν δύο ἀπαγορευτικὰς διαταγὰς, μίαν τὸν συναδέλφω μου κ. Παναγιωτοπούλου, μὴ ἐπιδέκοντες τὴν ἰχθυοφαγίαν, καὶ μίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀπαγορεύσεως τὴν κρεοφαγίαν κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν. Παρέβημεν λοιπὸν τὴν πρώτην, — ἡ ἀλήθεια εἶνε αὕτη, — ἀλλ' ἐσεβάσθημεν τὴν δευτέραν...

Η κ. ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ (Ψηλογεῖτη)

Ἡ γνωστὴ ποιήτρια, λογοτέχνης κ. Γαλάτεια Καζαντζάκη (Ψηλογεῖτη), τὴν ὁποίαν βρήκαμε, μόνις πηγάμας σπύτι της, μ' ἕναν κουβά καὶ μ' ἕνα σφουγγαρόπανο. Ἐτοίμη νὰ σφουγγαρίσῃ, μᾶς ἐδέχθη μὲ καλοσύνην καὶ ἐπῆλθεν καὶ μᾶς εἶπε :

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, πού με βρίσκετε σ' αὐτὰ τὰ χάλια. Εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ σφουγγαρίσω. Περάστε ὅμως, δὲν με πειράζει. Εἶνε δουλειά αὐτή, πού ἀναβάλλεται. Νὰ ἰδῆτε δὲ τί συμπέτω. Αὕτη ἡ σκηνὴ μοῦ θύμισε τρεῖς ἄλλες παρόμοιες. Κάποτε ὁ κ. Κ. Φυλάτης κ' ἄλλοτε ὁ κ. Τριανταφυλλίδης ὁ γλωσσολόγος με βοήθην ἀναίτιος ὡς καὶ σεῖς τώρα. Ἐτοίμη γιὰ σφουγγαρίσματα... Ἀς τ' ἀφήσουμε ὅμως αὐτὰ κι' ἄς ἐρθομε στὸ ζήτημά σας. Θέλετε, ὡς μοῦ εἶπατε, ἕνα ἀνέκδοτον τῆς ζωῆς μου. Πολὺ καλά, θὰ σὰς ἀνηγῶ κι' ἐγὼ ἕνα χαριτωμένο ἀνέκδοτον, σχετικὸ ὅμως πάντοτε μὲ τὸ σφουγγάρισμα.

Μία μέρα εἶχα ξεστρώσει τὸ σπύτι γιὰ νὰ σφουγγαρίσω. Ἐχω μανία, βλέπετε, μὲ τὸ σφουγγάρισμα. Εἶχα λοιπὸν σὲ παράταξι, κουβάδες, σφουγγαρόπανα, τὴν ποτάσα, τενεκέδες κ.τ.λ. κ.τ.λ. Μόλις ἐπιληθῆκα κι' ἔδωκα στὸ κεφάλι ἕνα φακιόλι, ἀκούω ἕνα χτύπο στὴν πόρτα. Ποῖος, νάναι τέτοιαν ὥρα ; Λέω Μόλις ἀνοίγω, βλέπω δύο νέους, πολλὴ «σι», οἱ ὁποῖοι μ' ἐρώτησαν :

— Δὲ μᾶς λές, σὲ παρακαλοῦμε, ἔδω κάθεται ἡ κ. Ψηλογεῖτη ; Ἀποθεοστάτη τότε ἐγὼ, χωρὶς νὰ χάσω τὴν ψυχραμίαν μου, τοὺς ἀπαντῶ :

— Μάλιστα, ἔδω κάθεται. Αὕτη τὴ στιγμή ὅμως δὲν εἶνε ἐδῶ. Ἐγὼ βῆγ' στὰ ἐμπορικά. Θέλετε νὰ τῆς πῆτε, ὅταν θάρῃ τίποτα ;

— Νὰ τῆς πῆτε, μοῦ ἀπήντησαν, πὼς εἰμαστε ἀπὸ τὰ Ἰρμάματα τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ἐπιθυμοῦμε πολὺ νὰ τὴν ἴδωμε.

— Εὐχαρίστως, τῆς τὸ λέω, τοῦ μεσημέρι, πού θάρῃ. Ἀν θέλετε, περάστε σὺς 4 τ' ἀπόγευμα. Θὰ τῆς πῶ νὰ σὰς περιμένῃ.

Οἱ νέοι ἀφ' οὗ μ' εὐχαρίστησαν, ἔφυγαν. Ἐγὼ ἄρχισα τὴν δουλειάν μου κι' ἄμα τελείωσα τὸ σφουγγαρίσμα μου, ἀνοίξα πόρτες καὶ παράθυρα γιὰ νὰ στεγνώσῃ τὸ σπύτι.

Σὺς 4 τ' ἀπόγευμα πράγματι, μ' ἐπεσκέφθησαν οἱ δύο αὐτοὶ νέοι, πού ἤθελαν νὰ με γνωρίσουν καὶ νὰ μοῦ ζητήσουν συνεργασίαν γιὰ τὰ Ἰρμάματα. Μέσα στὴν ὁμιλίαν μας, θυμολοῖμαι πὼς μοῦ εἶπαν, μόνις με πρωτοχαρῆθησαν, πὼς ἤρθαν καὶ τὸ πρῶν καὶ τοὺς εἶπεν ἡ... ὕ π η ρ έ τ ο ι α. Λυπήθηκα πολὺ

πὺ δὲν με προλάβετε τὸ πρῶν, καὶ σὰς ἔκανα κι' ἤρθατε πάλι.

Ἐτσι οἱ νέοι ἔφυγαν εὐχαριστημένοι, χωρὶς νὰ καταλάβουν τίποτε. Μολταῦτα ὅμως τί θέλετε νὰ σὰς πῶ ; Εἶνε τυχερὸ φαίνεται νὰ με βρίσκετε πάντα σεις οἱ λόγιοι μὲ τὸ σφουγγαρόπανον στὰ χέρια...

Ἐγὼ ἀπήντησα φιλόφρονα μὲ χαμόγελο :

— Ναι, ναί, μοῦ τὸ εἶπεν, ἡ... ὕ π η ρ έ τ ο ι α. Λυπήθηκα πολὺ πὺ δὲν με προλάβετε τὸ πρῶν, καὶ σὰς ἔκανα κι' ἤρθατε πάλι.

Ἐτσι οἱ νέοι ἔφυγαν εὐχαριστημένοι, χωρὶς νὰ καταλάβουν τίποτε. Μολταῦτα ὅμως τί θέλετε νὰ σὰς πῶ ; Εἶνε τυχερὸ φαίνεται νὰ με βρίσκετε πάντα σεις οἱ λόγιοι μὲ τὸ σφουγγαρόπανον στὰ χέρια...

Ο κ. ΚΩΣΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ο βαθύφωνος κ. Κ. Νικολάου, μᾶς διηγήθηκε τὸ ἀκόλουθον ξεκαρδιατικὸ τῆς θεατρικῆς ζωῆς του ἀνέκδοτον :

— Ἐπαῖα πρὸ ἐτῶν στοὺς «Μποέμ», στὸ Σάν Κάρλο τῆς Νεαπόλεως, μὲ τὴν περίφημην Αἰλίαν Καβαλιέρη καὶ τὸν διάσημον Μπονέ. Ἐμφανιζόμενον ὡς Κολίνος καὶ ὅταν βγῆκα στὴν σκηνή, στὴν τελευταία πράξι, τὴν στιγμήν πού πεθαίνει ἡ Μιμή, ἔτοιμος ν' ἀποχαρῆσθω τὸ καλὸ μου παλτό, ἔπαθα μιά γκάφα ἐντελῶς ἀπρόοπτη.

Εἶχα βγάλει τὸ ἐπανωφόρι μου καὶ τὸ ἀποχαρῆσθω μὲ τὸ παθητικὸ τραγοῦδι :

Χαῖρε, παλὰ μοι κάππα !...

Ὅταν ἔξαφνα ἀκούσα κατὶ νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὴν τσέπη μου στὸ δάπεδον. Τί ἦταν ; Μιά ρέγγα ! Ναι, μιά ρέγγα, τὴν ὁποίαν ὁ φαρσέρ Μπονέ καὶ οἱ ἄλλοι μου συναδελφοὶ μοῦ εἶχαν χάσει κρυφὰ στὴν τσέπη...

Τὸ τί ἔγινε αὕτη τὴν στιγμήν δὲν λέγεται. Οἱ συναδελφοὶ μου εἶχαν ξεκαρδισθῇ στὰ γέλια στὸ βάθος τῶν παρασκηνίων. Εὐτυχῶς οἱ θεαταὶ δὲν μυρίσθησαν τίποτε. Ἦσαν κατασυγκινημένοι ἀπὸ τὸ θέαμα τῆς ψυχοφαισίας Μιμῆς καὶ τῆς ἀποτυχίας τῆς δικῆς μου, πού ἐτοιμαζόμενον νὰ πουλήσω τὴν καλὰ μου κάππα πρὸς χάριν της. Τὰ μάτια τους εἶχαν βορραχίσει καὶ δὲν ἀντελήφθησαν τὴν σκανδαλώδη ρέγγαν...

Ἐτσι ἡ φάρσα αὕτη δὲν εἶχε συνεπείας, ἀποφύγαμε μάλιστα καὶ τὸ πρόστιμον πού μᾶς ἐπέβαλεν ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου.

Εἰς τὴν φάρσα αὕτη δὲν εἶχε συνεπείας, ἀποφύγαμε μάλιστα καὶ τὸ πρόστιμον πού μᾶς ἐπέβαλεν ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου.

Εἰς τὴν φάρσα αὕτη δὲν εἶχε συνεπείας, ἀποφύγαμε μάλιστα καὶ τὸ πρόστιμον πού μᾶς ἐπέβαλεν ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου.

Εἰς τὴν φάρσα αὕτη δὲν εἶχε συνεπείας, ἀποφύγαμε μάλιστα καὶ τὸ πρόστιμον πού μᾶς ἐπέβαλεν ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου.

Εἰς τὴν φάρσα αὕτη δὲν εἶχε συνεπείας, ἀποφύγαμε μάλιστα καὶ τὸ πρόστιμον πού μᾶς ἐπέβαλεν ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου.

Εἰς τὴν φάρσα αὕτη δὲν εἶχε συνεπείας, ἀποφύγαμε μάλιστα καὶ τὸ πρόστιμον πού μᾶς ἐπέβαλεν ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου.

Εἰς τὴν φάρσα αὕτη δὲν εἶχε συνεπείας, ἀποφύγαμε μάλιστα καὶ τὸ πρόστιμον πού μᾶς ἐπέβαλεν ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου.

Εἰς τὴν φάρσα αὕτη δὲν εἶχε συνεπείας, ἀποφύγαμε μάλιστα καὶ τὸ πρόστιμον πού μᾶς ἐπέβαλεν ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου.

Εἰς τὴν φάρσα αὕτη δὲν εἶχε συνεπείας, ἀποφύγαμε μάλιστα καὶ τὸ πρόστιμον πού μᾶς ἐπέβαλεν ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου.

Εἰς τὴν φάρσα αὕτη δὲν εἶχε συνεπείας, ἀποφύγαμε μάλιστα καὶ τὸ πρόστιμον πού μᾶς ἐπέβαλεν ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου.

Εἰς τὴν φάρσα αὕτη δὲν εἶχε συνεπείας, ἀποφύγαμε μάλιστα καὶ τὸ πρόστιμον πού μᾶς ἐπέβαλεν ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου.

Εἰς τὴν φάρσα αὕτη δὲν εἶχε συνεπείας, ἀποφύγαμε μάλιστα καὶ τὸ πρόστιμον πού μᾶς ἐπέβαλεν ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου.

Εἰς τὴν φάρσα αὕτη δὲν εἶχε συνεπείας, ἀποφύγαμε μάλιστα καὶ τὸ πρόστιμον πού μᾶς ἐπέβαλεν ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτ

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΚΩ

Η μυθιστορηματική ζωή της Βασίλισσας Μαργκώ, Μαργαρίτας ντε Βαλουά. Η νεότερη της. Χοροί, κυνήγια, διασκεδάσεις. Η κακότερη Αικατερίνη των Μεδίκων. Το διαζύγιο της Μαργαρίτας. Η νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου. Σκηναί φρίκης. Ο δολοφόνος του Ντρά ντε Σέν Ζουλιέν. — Πνίξτε τον με την καλτσόδετα μου !... Τά γηρατεία και ο θάνατος της Μαργκώ, κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Μιά από τις συμπαθητικότερες μορφές της Γαλλικής Ιστορίας είναι αναμφισβήτητη και η «Βασίλισσα Μαργκώ». Είναι ακόμα και μια από τις λίγες ιστορικές γυναίκες φημισμένες της Γαλλίας που είναι γνωστή και στον τόπο μας. Αυτό οφείλεται στο δρώνιο μυθιστορηματικό του Δουμά, που είναι και ο δημοφιλέστερος Γάλλος μυθιστοριογράφος της περασμένης γενιάς.

Γύρω από το πρόσωπο της αγαθής βασίλισσας, ο Δουμάς έχει συγκεντρώσει τις πιο διασκεδαστικές περιπέτειες, τα πιο σαγηνευτικά επεισόδια.

Αυτοί όμως που συμπαθούν ακόμη βαθύτερα την καλή βασίλισσα, είναι όσοι ασχολήθηκαν κάποις ειδικότερα με την Γαλλική Ιστορία της εποχής εκείνης : Οι γάμοι της με τον Έρρίκο Δ', τον δημοτικώτατο βασιλέα, μάλιστα αρκετά μοναρχικό σύζυγο, το έπαυτο λουτήσαν διαζύγιο της επειδή δεν κατόρθωσε να δώσει στην Γαλλία τον απαραίτητο διάδοχο, κυρίως όμως η παραβολή της δευτέρας συζύγου του βασιλέως, της βαρύνουσας και ανιαράς Αικατερίνης των Μεδίκων, προς την πρώτη συζύγον του, την ζωηρή, έξυπνη, χαριτωμένη, την λεπταίστητη τελοσπάντων και ερωτευμένη με ό,τι όμοιο βασίλισσα Μαργκώ, — ιδού ήδη αρκετοί λόγοι για να της δώσουν ένα δικαίωμα στην συμπάθειά μας.

Η Μαργαρίτα, δούκισσα του Βαλουά, γεννήθηκε στο Φονταίνε-πλν την 14 Μαΐου του 1552. Είταν το όγδοο παιδί του Έρρίκου Β', και της περίφημης Αικατερίνης των Μεδίκων και αντανάργησε στον πύργο του Σαιν-Ζερμάν.

Η Μαργαρίτα έχει διηγηθεί ή ίδια την ιστορία των τριάντα πρώτων χρόνων της ζωής της, στα απομνημονεύματά της, που τα συνέταξε καθώς όμολογεί, στο διάστημα πέντε έξι ημερών. Μας αφηγείται εκεί πως, κατά την νεότητά της, δεν είχε άλλη ασχολία από το χορό και το κυνήγι. Έτσι άλλος τρ γλύτωνε κι από την παρουσία της τρομερής μητέρας της, της Αικατερίνης των Μεδίκων. Ένα βλέμμα μόνο της μητέρας της αρκούσε, καθώς μας λέει, να την κινή να τρέμει...

Ανατροφή, είχε λάβει από τις πιο επιμελημένες. Ήξερε τόσο καλά τα λατινικά, ώστε πολλές φορές, όταν έρχονταν πρεσβευταί μακρινών κρατών που δεν ξέραν την γλώσσα του τόπου, τους έβγαζε ολόκληρο λογίδιο στη λατινική γλώσσα, κατά την υποδοχή που τους γινόταν στο παλάτι.

Όταν έγινε δεκαοχτώ χρονών, ή έμορφη της είχαν σ' όλη της την άνθιση. Ο Μπραντό, την χαρακτηρίζει ως «ξέπασια». Η πεθερά της ή ίδια, ή μητέρα του Έρρίκου Δ', όμολογεί πως είχε όμοιο πρόσωπο. Σαν πεθερά όμως, προσθέτει : «Μόνο που αργότερα θα χαλάσει...» Αλλά κι ο Ρονσάρ ακόμη, ο περίφημος ποιητής της εποχής της, έχει γεμίσει ολόκληρες σελίδες με... συχουρημένους ύμνους στην έμορφή της.

Οπωσδήποτε, όταν έγινεν είκοσι χρονών, αποφάσισαν να την παντρεύουν. Η Αικατερίνη των Μεδίκων, χωρίς να ρωτήσει την κόρη της, αποφάσισε να την δώσει στον λαμπρόν Έρρίκο της Ναβάρρας τον μετέπειτα Έρρίκο Δ'. που ήταν άρχηγος των Ουγενόπων της Γαλλίας. Με την ένωση αυτή έλπιζαν να «γεφυρωθεί» το χάσμα μεταξύ Ουγενόπων και Καθολικών.

Οι γάμοι έγιναν μεγαλοπρεπώς. Έχουν μείνει μυθικοί για την πολυτέλειά τους. Κι όμως ή πριγκιποπούλα αναστέναζε, γιατί είχε δώσει ήδη την καρδιά της στον νέο και όμοιο Έρρίκο ντε Γκνέ.

Το «χάσμα» όμως δεν είχε γεφυρωθεί. Το μίσος μεταξύ Καθολικών και Ουγενόπων, ήταν μέγα. Οι οκτακόσιοι Ουγενότοι ίππότες της ακολουθίας του γαμπρού δεν θέλησαν να μπουν στην εκκλησία. Αυτό έδωκε την ευκαιρία στον πρόκληση από τους αντιπάλους. Και μετά έφτα ήμερες, έλαβε χώρα η περίφημη σφαγή των Ουγενόπων, κατά την νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου.

Η Μαργαρίτα διηγείται λεπτομερικά, σε απομνημονεύματά της, το τι έγινε κατά την απώλειαν εκείνης νύχτας. Η σφαγή ελχεν οργανωθεί από την Αύλη ή μόνη ώστόσο που δεν ελχεν ειδοποιηθεί ήταν ή Μαργαρίτα. Όμοι δυσαπιστούσαν σ' αυτήν : οι καθολικοί έπειδή ελχεν παντρευτεί έναν Ουγενότο, κι οι Ουγενότοι έπειδή ήταν καθολική.

Κατά την νύχτα λοιπόν εκείνη, ένθ πήγαινε στο διαμέρισμά της, άκουσε την άδερφή της που της φώναζε : «Για τον Θεό !...

άδερφή μου, μην προχωρήσεις !...». Η μητέρα της όμως έπνευσε και την διάταξε να πάη στο δωμάτιό της.

Τρομαγμένη, ή Μαργαρίτα κλείστηκε στο δωμάτιο και έπεσε στο κρεβάτι. Σαφικά, άκουε χτύπους δυνατούς στην πόρτα, και μια φωνή γεμάτη αγωνία που φώναζε : «Νοβάρρα ! Νοβάρρα !» Φαντάστηκε πως ήταν ο άντρας της, βασιλεύς της Ναβάρρας. Άνοιξε άμέσως την πόρτα, όποτε όρμησε μέσ' στο δωμάτιό της ό ύποκομης ντε Λεράν, βασιλιάς πληγωμένος από διάφορες σποθίες στο σώμα του. Τον κυνηγούσαν τέσσαρες στρατιώτες. Ο ύποκομης πήδησε στο κρεβάτι της Μαργαρίτας για να σωθεί, και μαζί της έπεσε στον μεταξυ τοίχου και κρεββατιού διάδρομο. Φωνές, κα... Είτα, εκείνη τη στιγμή, άκουοντας τον θόρυβο, έτρεξε στο δωμάτιο ό Νανσέ, άρχηγος της φρουράς των Άντιόχων. Μόλις είδε τον νέο ίππότη να κρατά άγκυαλισμένη, τρομαγμένη, την βασίλισσα, έσκασε στα γέλια. «Είδωτε τους στρατιώτες, και κατά παράκληση της Μαργαρίτας έχάρισε τη ζωή του Λεράν. Η Μαργαρίτα έννοείται, άλλαξε πονκάμισο, γιατί το προηγούμενο ήταν καταματωμένο.

Η διαφορά της θρησκείας με τον άντρα της, έπεφύλασε στην νεαρά βασίλισσα πολλά ακόμη δυσάρεστα. Φαντασθήτε λοιπόν την άπελπισία της, μετά την δολοφονία του Έρρίκου Γ', που έννοιας πως θα ήσυχάζε πιά, γιατί φυσικός διάδοχος του θρόνου της Γαλλίας ήταν ό άντρας της, της άνεκονόστη ή άπόφασής του να χωρίση μαζί της. Δεν της έμνε παρά να ύποκύνη. Κι έτσι, ή Ράμη διέλυσε τον γάμο, κι ό Έρρίκος Δ'. έπηρε ως σύζυγο την Μαρία των Μεδίκων.

Η Μαργαρίτα όμως δεν έφυγε από την Αύλη. Έμεινε στον πύργο του Σάν, άρκετο κοντικό άριστούργημα που σώζεται ακόμη, μέσ' στη μέση του Παρισιού. Διατήρησε την άκολουθία της, και της άποδίνονταν τιμές βασιλικές.

Εδώ θάναφέρουμε κι ένα έπεισόδιο, χαρακτηριστικό των ήθων της ίπποτικής εκείνης εποχής :

Μιά μερα που ή Μαργαρίτα γύριζε από την εκ λησία, την ώρα άκριβώς που κατέβαιναν από την άμαξα, κάποιος όνόματι Βερμύν έσκότασε με μια πιστολιά τον Ντρά ντε Σέν-Ζουλιέν άκολουθό της από τους πιο άγαπητούς. Η Μαργαρίτα, έξαλλη, άρχισε να φωνάζει :

«Σκοτώστε τον ! Κι αν δεν έχετε πιστολία, πνίξτε τον με την καλτσόδετα μου !

Την άλλη μερα, το ίδιο πρωί, άπέναντί από τα παράθυρά της. Η Μαργαρίτα είταν εκεί, και κύτταζε. Την ώρα όμως που έπεφτε το κεφάλι του Βερμύν, ή βασίλισσα έλυποθύμισε.

Από την ήμερα εκείνη ή βασίλισσα Μαργκώ, έπεδόθηκε φανατικά στα θεία, και σε πράξεις άγαθοεργίας.

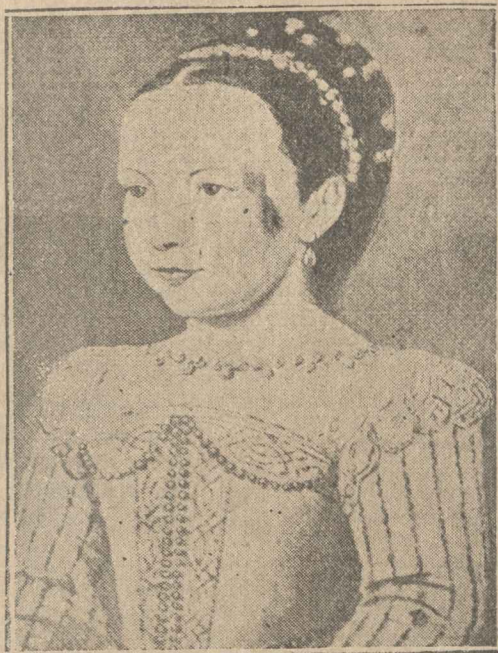
Είχε παχύνει πολύ, καθώς διηγείται ό Ταλιάν. Φαινόταν όμως ακόμη όγκωδέστερη απ' τον τρόπο του ντυσίματός της. Υπήρχαν στο Λούβρο πόρτες, απ' τις όποιες δεν χωρούσε να περάσει, όταν φορούσε τα κυριολεκτικά... βαρύτιμα φορεμάτά της.

Τά μαλλιά της είχαν πέσει, φορούσε λοιπόν ψεύτικα, κτυφένανθα μαλλιά. Και, καθώς διηγείται ακόμη ό Ταλιάν, για τον λόγο αυτόν, είχε δυό ξανθούς ύπηρέτες που την άκολουθούσαν παντού. Κάθε τόσο τους έκοβε τούφες απ' τα μαλλιά τους, για να στολίζεται ή ίδια !...

Η βασίλισσα Μαργκώ πέθανε το 1615, σε ήλικία έξηνατόδω έτών. Γενικό πένθος κατέλαβε την Γαλλία, για τον θάνατο της αγαθής βασίλισσας με τά τόσο χριστιανικά και φιλόδηρα αισθήματα...

Όλες οι παραξενιές της λησμονήθηκαν άμέσως, μπρός στις τόσες άγαθοεργίες που είχε κάμει... Αρ.

Τό «Μπουκέτο» ύφίσταται στην ευχάριστη θέα να σάς άναγείλει, ότι άπέκτησι ν ήδη και την **Αυτοβιογραφία** του άληθινού θεατρικού συγγραφέως, ποιητού, σατυρικού, μυθιστοριογράφου **ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ** ή όποιου έγγραφη ύπό του πολυκλαύστου λογοτέχνη ούλιον καιρόν πρό του θανάτου του και την όποιαν θ' άρχισι να δημοσιεύη προσεχώς.

Η Βασίλισσα Μαργκώ.

ΕΙΛΟΥΤΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ρ. Σ.

Και μία Άθηναιά ή όποία έχει κατορθώσει να φορή τον παρυσθενό σκοπό και να γίεται άόρατη. Μ' όλα τατα ζή σάς Άθηναιά, παρυσθενό και παντού και πάντοτε (εκτός από τό ντάνισιγ τά όποια άποφενύει παγιοτόνισος). Είναι φυσιογνωμία έλκυστική, μελαγχολική, μάτα φασφρίζοντα, άνάστημα χαμηλό, άλλα συμμετρικό και κομψό. Και έν τούτοις είναι σπάνιον φαινόμενον ή εμφάνισής της καθ' όδόν, ή σε συναυλία ή θέατρον. Άλλοι άποδίδουν αυτό εις έπεξεργασμένο «τάνρ» που έχει ως σκοπό να γίνεταί λόγος γύρω από την άπουσία της — άλλ' αυτό άπορρίπτεται διότι σημαίνει άνεπαρκεία παρουσίας εκ μέρους της, πράγμα πολύ άδικο — και άλλο πιστεύουν ότι εινε φύσις σουί-γκένερς και άποφενύει τον πολύ κόσμο και σφέσεις, περιοριζόμενη σε μικρόν φιλικόν κύκλον. Έχει κατορθώσει ν' απαλλαχθή από κάθε είδους πρόληψιν και κοινωνικήν συνήθειαν, ούτως ώστε να μη χαλάη το κέρι της ή το γούστο της για τον άλλον ή βήτα λόγο. Έξερχει πολλά χρόνια στο Παρίσι και στην Έλβετία, και αυτό έχει μια δυνατή επίδραση στη ζωή της και έν γένει εις την ταξινόμησιν των ίδεών της. Άνήκει εις την «ντ-έκλό» της φιλολογίας. Τό ντύσιμό της δεν διακρίνει ιδιαίτερα κοκεττερία. Έχει ίδιον τρόπον καθίσματος, ξεπετιέται σάν αλλοιους στον καναπέ ή στο ντιβάνι και κάθεται σταυροπόδι, καντίει και συζητεί με καταπληκτικήν ταχύτητα, όχι τόσο σκέψους όσον όμιλίας.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Αί κυριότεραι κοσμικαί συγκεντρώσεις της παρελθούσης έβδομιάς ήσαν τρία άποφενύματα εις τό θέατρον «Κεντρικόν», ό-που έδιδοντο αί συναυλίαι του φημισμένου καλλιτέχνη κ. Κορτό. — Εις τας άνωτέρω συναυλίαις παρατηρείται μια άμικλα τουαλεττών των κυριών, ή όποία πάντως έχει τό ευχάριστο άποτέλεσμα να βλέπη κανείς τά διαλλείματα κομψά σύνολα και φορέματα της άνοιξιάτικης έσοδείας.

— Μερικά κυρία όμως, ή άδικαιολόγητον έπιμονήν, έξακολουθούν να φέρουν άγογγύστως τό άνοιχτόν ήμισον βάρος των γυναικων όντων, συγχρόνως δέ να καταστρέφουν τό άρμονικόν σύνολον των άνοιχτόχρωμων μαντφών και των ψαθίων καπέλλων με τά σκοτεινά λούτρη, λεοπαρδάλεις και καστόρινα έπαναφορία των.

— Χωρίζοντες 4 5 ώραις εμφανίσεις από τό μέρους του. Λόν-τίνους : Δις Κριεζή γκρι-μπλέ και άσπρο φουλάρι μαντφών στον ίδιο τόνο και καπέλλο. Δις Κυριαζή ίδιότυπον «βαρέτ», πράσινη κρεμ-ντ-σιν φούστα κρεπέλλα πράσινη άνοιχτή, ψάθινο καπέλλο — άμπαγά — μαντφών πράσινη κρεπέλλα γιακά ρεντά. Δις Ν. Νικολαΐδη έκτάκτως σίκ σύνολον «Πατού» τουαλέττα κρεμ-ντε-σιν κόκκινη με μαύρα και άσπρα «κίκας», έπαναφορία κόκκινη κρεπαλάκι έντελός άπλη «κούπ» καπέλλο ψάθα και κορδέλλα κόκκινη, κ. Α. Κυριακού ένα έξαιρετικόν κοστούμι σπόρ σε γκρι και σε γούστο, βέστα σκωτσέζικη, φούστα μαύρη, πλαστρόν λευκή, κ. Ριζ Θαν-μπίον σύνολον σπόρ ταφτά μαύρο και σκωτσέζικον.

— Αί χορευτικά έσπερίδες και προσπερίδες των απτιών σχεδόν έξέλειπον, εκτός όλίγιστων που χορεύον υπό τύπον μαθημα-ματος και γκρούπ, όπως παρά τφ κ. και τφ κ. Λιβεριότου, τφ κ. και τφ Ν. Νικολαΐδη και τφ κ. και τφ κ. Α. Αντύπα.

— Αντίθετος ή χορευτική κίνησις των ντάνισιν έξακολουθεί να εινε ζωηροτάτη. Τό παρελθόν Σάββατον εις τό Τροικαντερό κόσμος κομψός, ένδιαφέρουσαι εμφανίσεις, και μερικώς τουαλέττες άξίες λόγου.

— Μεταξύ των όποιων κ. Ράλλη τουαλέττα ροζάτο, γαρνι-σμένη με δαντέλλα στον ίδιο τόνο, Δις Κούπα πολύ εύμορφη με τουαλέττα μπλέ-μπλέ ζωρζέτ, καπέλλο ψάθινο όμοιόχρωμο, κ. Ζαφίρη τουαλέττα σίκ ζωρζέτ και δαντέλλα μαύρη, κ. Πετροκοκκί-νου πράσινη και όμοιόχρωμο καπέλλο.

— Η όραία της βασιλείας ήτο μία νεαρά Ρουμανή τύπος ξαν-θής Μαντνας, τό ντυσιμό της θανμάσιο, σάν ένα μαγευτικό ροζ λουλούδι, με τουαλέττα ροζ μουσαλίνα και ροζ έμπονι καπέλιν ροζ ψάθα, κρένα δαντελλένια — γαρνιρισμένη από κορδέλλα, σε τρεις διαφορετικούς τόνους ροζ.

— Ποσειτομίζοντα για τό Μ. Σάββατον ρεβερόν στο Καρτίε και εις τό Τροικαντερό. Άν κρίνει κανείς από την ζήτησιν των τρα-πεζιών, προμηγνυεται άπαρτία ξενότυπιδων.

— Κατά Τετάρτην δεξίσις πασά τφ κ. Άθανασίου. Αΐδουσαι παλαιοί. Διάκοσμος καλίσθητος. Την παρελθούσαν Τετάρτην πα-σευρέθησαν μεταξύ άλλων κ. και κ. Γ. Παπαγιαννοπούλου, Δις Νέλλη Μείλη όμοιος τύπος κρεσέλης, κ. Μιχάλου, Δες Ταχυμτή έκτακτως κομψές κλπ.

— Την παρελθούσαν Δευτέραν ραμί παρά τφ κ. και τφ κ. Δ.

Τ' ΑΝΑΠΟΔΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΔΥΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΗ

Ένας Πέρσης σοφός έβγαλε τώρα τελευταία ένα πολύ περιερ-γο βιβλίον, που πραγματεύεται τά «Ανάποδα του κόσμου».

Από τά τόσα παράξενα του βιβλίου αυτού, πέρνουμε τά κατω-τέρω, άληθινά άξια προσοχής.

Λέει λοιπόν :

Πώς θέλετε, άδελφοί, όσοι πιστεύετε τον Χριστό και όσοι προτιμάτε τό Μωάμεθ, και όσοι θέλετε τον Βούδαν για Θεό, και όσοι προσκυνάτε τό πνρ και όσοι λατρεύετε της φύσεως τά διάφορα στοιχεία, πως θέλετε ή άνθρώπιότης να ένωθή, να γείνη «μία ποι-μνη και εις ποιμήν», αφού σ' όλα συγκροείται, αφού όλα όσα βλέ-πουν ίσια οι μέν, τά βλέπουν στυαβά οι άλλοι.

Ο Χριστός έσταυρώθη για την άγάπη των ανθρώπων. Και όμως οι άνθρωποι, οι Χριστιανοί με τό σταυρό στο χέρι, τό σύμβολο τούτης άγάπης, όπως τό λέν και οι ιερωμένοι των, ξεσχίζουν ό ένας τά κρέατα του άλλου !...

Πώς να ένωθούν οι άνθρωποι και πως να όμονοήσουν ; Έμεις και όλη ή Άνατολή γράφει και διαβάζει από τά δεξιά στ' άριστερά.

Η Δύσις, γράφει και διαβάζει από τ' άριστερά στα δεξιά !

Έμεις οι Άνατολίτες στις εκκλησίες μας, βγάζουμε τά παπού-τσιμα μας και φορούμε το καπέλλο μας ή τό καβούκι. Οι άνθρωποι της Δύσεως, βγάζουν τά καπέλλα τους και φο-ρούνε μέσα στους ιαούς των τά παπούτσιμα.

Έμεις μετρούμε τό χρόνο με τον ήλιο. Εκείνοι με τό φεγγάρι.

Έμεις φορούμε σαρία και βαρουνός κερκιούρους στο κεφάλι και άφίνομε τό λαιμό μας και τό στήθος άνοιχτό.

Εκείνοι φορούν κατ-κολ και μάλλινα τεύλιματα στον λαιμό και άφίνουν ξεσκεπαστο, ή έλαφροσκεπασμένο τό κεφάλι.

Έμεις καθόμαστε και τρώμε σταυροπόδι ή άπάνω σε σκαμνιά και εκείνοι σε καρέκλες.

Σ' έμάς ό νόμος ό θρησκευτικός άπαγορεύει τό κρασί, τό χέλι, και τό χοίριο, σ' εκείνους τά πάντα επιτρέπονται.

Οι νόμοι οι δικοί μας, επιτρέπουν και πολλοί μάλιστα επιβάλ-λουν την πολυγαμία.

Οι νόμοι εκείνων την άπεχθάνονται.

Έμεις καθάριζομεν τά άλογα, μαζεύοντας τά γόνата, επάνω προς τό σαγόνι.

Οι άνθρωποι της Δύσεως, απ' έναντίας τά τεντώνουν και στέ-κονται, σάν εινε έφιπποι, όρθοί.

Οι ιερωμένοι της Άνατολής, μπορούν να ευρίσουν ή ν' άφίσουν όποις θέλουν τά γένειά τους.

Οι Δοκίμοι άν οι παπάδες των τά ευρίσουν, δεν επιτρέπεται να τ' άφίσουν επάνω.

Οι δέ Όρθόδοξοι τό θεωρούν βεβήλωσι να ευρίσουν τά γένειά.

Έμεις πληρώνουμε τον γιατρό, όσο εμιασε καλά, και παίνομε να τον πληρώνομε, όταν άρρωσθήνομε.

Αυτοί των πληρώνουν μόνον όταν άσθενούν.

Και τό συμπέρασμα : Ο κόσμος με άναποδίες γεννήθηκε, μέσα σ' άναποδίες ζει, απ' τις άναποδίες του ύποφέρει και με τις άναποδίες του θα ταφεί.

Για τούτο έγείνε και στοργυλλάς. Για να γυρίσει...

Και όταν εινε νύχτα για τους μέν, να εινε μερα για τους άλλους και όταν οι μισοί κάτοικοι του πλανήτη στεκωνται όρθοί, οι άλλοι μισοί να εινε με τό κεφάλι προς τό γάτο.

Από μας άγείνε ό Πέρσης ό σοφός. Οι Έλληνες, σύμφωνα με τό νόμο των άναπόδεων, πρέπει να έχουν βέβαια... αντίθετη ιδέα για όλα αυτά...

Μισάνθρωπος ό Φαληρέας

«ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ»

Λόγω πληθώρας ύλης στο προσεχές φύλλον.

Λοβέρδου. Η Οικονομία — παρ' όλων πούεβυσίαν την έβανόδη κόμην της — ήτο ύπερ κατε όραία με τουαλέτταν έκτάκτως κομψήν. Παρευρέθησαν κ. κ. Λυκουρέζου, Σ. Λοβέρδου, Φωτιάδη, Σηλή-μαν, Ζαφίρη, Χωροήη κλπ.

Η Μονταίν

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

(Πασχαλινὸν Διήγημα)

Πολὺ μακρὰ ἀπὸ δῶ, σὲ μιὰ χώρα τῆς Ἀνατολῆς, ποὺ ἔτρεφε ἀντιλόπες, ἐλέφαντες, παραδείσια πτηνὰ, μεγάλα φείδια πλουμιστά, πολυχρώμα, καὶ ἡ γῆ ἐκρυσσε διαμάντια, ζοῦσε ἕνας φρόνιμος κ' εὐτυχισμένος βασιλεὺς. Δὲν εἶχε παρὰ ἕνα μικρὸ παιδί.

Μὰ σὲ λίγο, τὸ παιδί αὐτὸ ἔπεσε ἀρρωστο βαρεῖα, ἀπὸ μιὰ μυστηριώδη ἀρρώστεια. Ἀπὸ τὴν μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, ἔλυνε οὐδὲν τὸ κερί. Εἶχε καταστήσει οὐδὲν σκιά.

Ὁ βασιλεὺς κ' ἡ βασίλισσα πῆγαιναν νὰ σκάσουν ἀπὸ τὴ λύπη τους. Ἀπὸ ὅλους ἐκεῖ κοντὰ τοὺς τόπους κ' ἀπὸ τοὺς πλεονόκημα μακρυνόντες, εἶχαν καλέσει ὅλους τοὺς γιατροὺς, γιὰ νὰ σώσουν τὸ παιδί τους. Ὁ πατέρας κ' ἡ μητέρα περνοῦσαν ὅλες τὶς νύχτες τοὺς σὺν κρηβάτι τοῦ παιδιοῦ τους. Κανεὶς ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ, τὸ γιατρικὸ τῆς ἀρρώστειας του. Ὁ βασιλεὺς ὑποσχέθηκε τότε τὸ μισθὸ βασιλείου του, σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ γιάτρει τὸ βασιλόπουλο, ἀλλὰ, κανένας δὲν βρέθηκε νὰ τὸ κάμῃ. Ὅλοι λέγανε :

— Θὰ πεθάνῃ!

Μὰ νὰ, μιὰ μέρα καὶ φθάνει σὲ παλάτι, ἕνας ἔμπορος ποὺ ἐρχότανε ἀπὸ μέγα μακρυνὰ. Διηγήθηκε σὲν βασιλεῖ, πὼς σὲ μιὰ χώρα τῶν Κέδρων, εἶχε φανεῖ ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος γύριζε χάρες καὶ χωρία, ἔδωκεσαν τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων καὶ δίδαξε τὴν ἀγάπην καὶ τὴ καλωσύνη. Τὸ ὄνομα του ἦταν Ἰησοῦς. Πολλοὶ ἀσθενεῖς ἔτρεχαν σ' αὐτὸν καὶ γινόντουσαν καλὰ ἄρρωστοι. Οἱ τυφλοὶ ξανάβρισκαν τὸ χαμένο φῶς τους, κ' ἀκούγαν οἱ κωφοί. Οἱ παραλυτικοὶ περπατοῦσαν καὶ τὸ σῶμα τῶν λεπτῶν ντυνότανε ἕνα δέμα τόσο ὡραῖο καὶ γερό, ὅσῳ νὰ μὴν εἶχαν ἀρρωστήσῃ ποτέ.

— Στείλε τὸν γιὸ σου, σ' αὐτόν, ὁ βασιλεὺς, εἶπεν ὁ ἔμπορος. Θὰ τὸν γιατρεύῃ. Λέγε δὲ αὐτὸς εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ!

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ βασιλεὺς φέρωσε μὲ πολὺ τιμὴ δῶρα καμῖλες καὶ ἐλέφαντες καὶ ἔστειλε τὸν γιὸν του, συνωδευμένον μὲ μιὰ συνοδεία πιστῶν στρατιωτῶν καὶ ἀρωματωμένων δούλων, γιὰ νὰ τὸν φέρουν στὴν χώρα τῶν Κέδρων.

— Πηγαίνετε, τοὺς εἶπε, κοντὰ σὲν θαυματουργὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον, χαιρετῶντέ τον ἐκ μερῶν μου, φιλοῦντέ τον καὶ τὰ χνάρια τῶν βημάτων του καὶ παρακαλέστε τον νὰ δώσῃ καὶ πάλι τὴν ὑγείαν σὲν παιδί μου. Πέστε ἀκόμα σ' αὐτόν, ὅτι εἰμαι πρόθυμος νὰ τοῦ δώσω, ὅτι καὶ ἂν ζητήσῃ, ὅτι καὶ ἂν ποθῇ.

Τὸ καραβάνι ἀνέχθηκε γιὰ τὴ μακρυνὴ τὴ χώρα. Ἡ ἀκολουθία πέρασε μὲ τὸ ἀρρωστο τὸ βασιλόπουλο πολλὰ ποτάμια κ' ἐρημῆς ἀμείρητες, λαγκάδια καὶ βουνὰ, χωρία καὶ πόλεις. Ἀλλὰ ἡ γῆ τῶν Κέδρων ἦταν ἀκόμη μακρυνὰ, μακρυνὰ πολὺ, πέρα πολὺ μακρυνὰ... Μιὰ μέρα τοὺς ὄχλησαν λιπταὶ καὶ τοὺς πῆραν ὅλα τὰ δῶρα τῶν, ὅλα τὰ χρυσάφι κ' ὅλα τὰ διαμάντια τους. Ἀλλὰ μιὰ μέρα τοὺς χτυπῶσαν Ἀραβὲς καὶ τοὺς ἄρπαξαν ὅλες τὶς γκαμῖλες κ' ὅλους τοὺς ἐλέφαντες. Καὶ τέλος, ἕνα περνοῦσαν ἕνα μεγάλο δάος ἀπὸ «μαμπου», ἄγριοι ἄνθρωποι ριχτήκαν ἀπάνω τους καὶ τοὺς πῆραν ὅλους σκλάβους. Τοὺς γύνωσαν ἀπὸ τὰ ρούχῃ τους, κ' ἔτσι γύνωδες τοὺς δέσαν μὲ σχοινιά καὶ τοὺς ἔσυραν στὴν ἀγορὰ τῶν δούλων γιὰ νὰ τοὺς πωλήσουν. Ἀφῆκαν μόνον τὸ ἀρρωστο παιδί καὶ ἕνα γέρο γιατί δὲν μποροῦσαν νὰ περιπατήσουν. Ἐξ ἄλλου ποῖος θ' ἀγόραζε ἕνα ἀρρωστο παιδί, καὶ ἕνα γέρο, ποὺ ἦταν ἔτοιμο νὰ πεθάνῃ;

Τραβῆσαν ἐτσι, μοναχοὶ ὁ γέροντας καὶ τὸ παιδί, γυμνοὶ καὶ ἐλεεινοὶ τὸ δρόμο τους. Προχωροῦσαν μὲ κόπο. Ὁ γέροντας ἦταν ἀδύνατος καὶ τὸ παιδί ἔτοιμο νὰ πεθάνῃ. Μὰ εὐτυχῶς, συναντήσανε καλὸς ἄνθρωπος σὲν δρόμο καὶ τοὺς περιμάζεψαν, σ' ἕνα ἄλλο καραβάνι.

Στὸ βασιλόπουλο, εἶχεν ἀπομείνει ἀκόμα ἕνα περιδέριον, ἀπὸ χοντρά, πολὺ τιμὴ μαργαριτάρια, σπάνια, ὁδὸ τῆς βασιλείας μπέτας του, ποὺ τὸ εἶχε ἀκόμα σὲν λαμὸ του. Τὸ ἔδωσε σὲν καλὸς ἄνθρωπος, ποὺ τοὺς μάζεψαν, ἀλλὰ αὐτοὶ δὲ θέλουν νὰ τὸ δεχτοῦν. Ἀνέβασαν μάλιστα τὸ ἀρρωστο παιδί καὶ τὸν ἐξαντλημένο γέρο, ἀπάνω σὲ μιὰ γκαμπίλα, καὶ ξαναπῆραν τὸ δρόμο τους.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα πολὺ μακρὸ ταξίδι, φτάσανε, ἐπὶ τέλους, σὲν περιφέρεια τῶν Κέδρων. Ἐκεῖ σὲν πρώτῃ πόλιν ποὺ συνήντησαν σὲν ὁδῶν μιὰς λίμνης, τὸ καραβάνι ἀναπαύθηκε καὶ σὲν ἐκείνους νὰ φύγῃ, ἄφρονες τὸ γέρο καὶ τὸ βασιλόπουλο, νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξίδι τους, σὲν καθ' ἑαυτὸ χώρα τῶν Κέδρων, δειχνόντας τοὺς τὸ δρόμο. Ὁ γέροντας καὶ τὸ παιδί, πέρασαν τὴν νύχτα τους σὲν πόλιν καὶ τὸ πρῶτ' ἐκίνησαν περὶδέραιον ἀπὸ ἀστέρι λαμπρὰ ποὺ θαμπάσαν τὸν κόσμο καὶ

ζοῖ, ζιτῶντας ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πληροφορίες γιὰ τὸ μέρος ποὺ θὰ συναντοῦσαν τὸν ἄγιο ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ποὺ συγχωρᾷ τὶς ἁμαρτίες καὶ γιατρεύει τὶς ἀρρώστειες.

Εἶχε πολὺν κόσμο σὲν ἀγορὰ τῆς πόλεως αὐτῆς. Ἀνδρες καὶ γυναῖκες γυρῶσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἀκούγονταν φωνές, παρὰ πᾶσι καὶ βόγγοι. Μιὰ τρομερὴ κραυγὴ, σφύλιαζε :

— Δώσε μου τὰ λεφτά μου! Δώσε μου τὸ χρυσάφι μου! Ἦταν ἕνας τοκογλύφος, ποὺ χτυποῦσε μ' ἕνα μακρὸ μαστίγιο, κἀποιον φτωχὸ καὶ ἐλεεινὸν φαρὰ, ποὺ τοῦ χρωστοῦσε χρέματα καὶ δὲν εἶχε νὰ τοῦ τὰ δώσῃ.

Τὸ βασιλόπουλο ἐταράχθηκε ἀπὸ φόβο καὶ ἀπὸ οἶκτο. Ὁ δυστυχισμένος φαρὰς, κλιώταν καταγῆς ἀπ' τοὺς πόνους καὶ ἀπὸ τὴν λύπη. Τὸ πρόσωπό του ἦταν γεμάτο ἀπὸ αἷματα, καὶ τὸ σῶμα του γεμάτο μαύρες χαρακίες ἀπὸ τοῦ βορρῶντος τὰ χτυπήματα. Τὸ βασιλόπουλο, φώναζε τότε σὲν τοκογλύφον νὰ σταματήσῃ τὸ κακὸ καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ πόστιμο περιδέραιον, μὲ τ' ἀνεκτίμωτα μαργαριτάρια.

Ὁ φαρὰς, ὁφνός καὶ κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ἀποδόσην τῆ σωτηρίας, ἔπεσε σὲν πόδι τοῦ ἀρρωστοῦ παιδιοῦ, κ' ἄρχισε νὰ τοῦ φιλεῖ τὰ χνάρια τῆς παλῆς του τῆς χαλμάδας.

Σὴν ἀπάνω, τοῦ εἶπε τὸ παιδί, ἐμεῖς (πᾶσι τὸν ἄνθρωπον) ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ποὺ δίδασκε τὴν ἀγάπην καὶ ποὺ θεραπεύει σῶμα καὶ ψυχὴ. Μήπως ξέρεῖς ποῦ εἶνε;

— Μάλιστα, τὸν ξέρω, εἶπεν ὁ φαρὰς. Εἶνε σὲν Ἱερουσαλὴμ, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ πόλις εἶνε πολὺ μακρυνὰ ἀπὸ δῶ. Πρέπει νὰ περιπατήσῃς νύχτες καὶ ἡμέρες... ἀλλὰ θὰ σ' ἀκολουθήσω κ' ἐγώ.

Πραγματικὰ ἀνάλαβε νὰ τοὺς ἀσπάζῃ ὁ ἴδιος. Ὅταν τέλος φθάσαν σὲν Ἀγία Πόλιν, οἱ ἄνθρωποι τοὺς εἶπαν, ὅτι εἶνε τώρα δύο ἡμέρες, ποὺ ὁ Ἰησοῦς ἐσταυρώθη σ' ἕνα μέρος ποὺ τὸ λένε Γολγοθὰ καὶ πᾶς εἰπετα ἑτάφῃ!

Τότε ὁ φαρὰς εἶπε :

— Τὸ εἶχα ἀκούσει κ' ἐγώ αὐτό. Πᾶς ὁ ὕψος τοῦ Θεοῦ ἦταν προωρισμένος γιὰ νὰ σταυρωθῇ. Προεῖπε ὅμως δὲν τρεῖς ἡμέρες θὰ μείνῃ σὲν τάφο καὶ θὰ ἀνασταθῇ. Ἀς πᾶμε λοιπὸν ἐκεῖ ποὺ τὸν θάψανε.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρῶτ' ἐπῆγαν σὲν μεγάλο κῆπο τῶν ἐλαίων. Ἐκεῖ φέλακε Ρωμαῖοι, μὲ λόγους καὶ κοντάρια, ὅπου λάμπανε, ἐστέκοντο μπρὸς σὲν μεγάλο πέτρινον τῶν τάφο. Δὲν ἄφηναν κανένα νὰ πλησιάσῃ. Γυναῖκες καὶ συγγενεῖς τοῦ Ἰησοῦ εἶχαν ἔλθει, σ' ἀλόνφονε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, μὲ μὴ κ' ἐκεῖνοι ὅμως ταῖς ἐυλόγησαν.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ, ἕνας τρομερὸς σεισμὸς ἔσεισεν ὁλόκληρη τὴ γῆ καὶ ἕνα φῶς ποὺ ἀποτόφλωνε βῆκε ἀπ' τὸν τάφο.

Ἐνας ἄγγελος μὲ φωτεινὸν ὅλον ἦλκε πρὸς αὐτοῦ, καὶ μιὰ χλαμύδα λευκὴ σὲν τὸ φῶς, παρουσιάσθηκε καὶ κῆλος τὸν βαρὺ τὸν

λίθο, ποὺ σκέπαζε τὸν τάφο. Ἡ λάμψις ἦταν τόσο ἀπολαμβαντική, ποὺ ὅλοι πῆσαν κάτω μὲ τὰ μούτρα. Οἱ φύλακες Ρωμαῖοι, τρομάξανε καὶ φύγανε, ἀφήνοντας πρὸς τὸ μνημεῖο, μοναχόν.

Προμῆνε μὲ τὰ μούτρα σὲν γῆ, τὸ ἀρρωστο τὸ βασιλόπουλο αἰσθάνθηκε κάποιον φῶς, καὶ καλὸ καὶ τροφερὸ, κοντὰ του. Ἐστρεψε τὸ κεφάλι του καὶ σπκώθηκεν διέσως. Ἐμπρὸς του στεκότανε ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ τέτοιον δὲν εἶχε δεῖ ποτέ σὲν ζωῇ του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν γεμάτο καλωσύνη καὶ ἀγάπην. Τὰ μέτρα του εἰδεχναν μιὰ ἀτελείωτη γλυκύτητα. Μέσα ἀπὸ τὸ λευκὸ καὶ φωτεινὸ του ἐνδύμα, ἐφαίνοντο ἡ γραμμές τοῦ σώματος του.

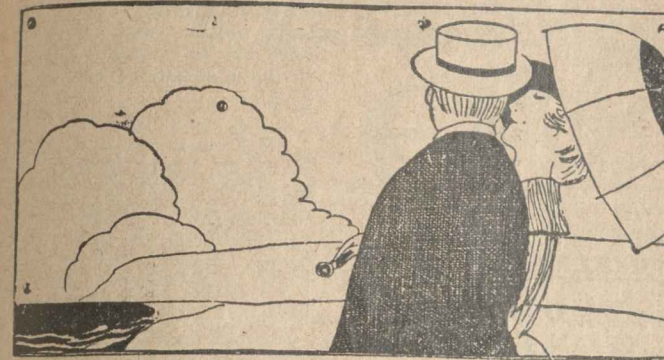
— Εἶνε ἐκεῖνος, σκέφθηκε τὸ παιδί, εἶνε ὁ ὕψος τοῦ Θεοῦ! Καὶ ἔπεσε σὲν γόνατα, φίλοσε τὰ πόδια του, ποὺ ἦσαν ἀκόμη γυμνά ἀπὸ καταματωμένα ἀπὸ τὰ καρφὰ καὶ τοῦ μοιρομήτερου, γιὰτὶ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ :

Γιὰ τὸν Θεοῦ, ποιεῖν δὲν εἶσαι σὺ, σὺ ποὺ δίνεις τὴ ζωῇ, σὺ ποὺ δίνεις ὑγείαν! Γιὰτρεφέ με καὶ μένα! Σὲ ἱκετεύω, ἀκούσου τὸν γέροντα πατέρα μου, καὶ δός' μου τὴν ὑγείαν μου.

Τὰ ἄλλα, τὰ παιδικὰ αὐτὰ λόγια, ὑψώθηκαν σὲν προσευχῇ, μέσα σὲν πρῶτῳ, τὸν ὁροσερὸ τὸν κῆπο. Ὅλοι σπκώσαν τὸ κεφάλι τους, νὰ ἰδοῦν, ποῦς τολμᾷ νὰ μιλήσῃ ἐτσι.

Ἐμπρὸς σὲν τάφο τὸν πέτρινον, τὸν πλημμυρισμένον ἀπὸ φῶς, ἐστέκονταν ἕνα παιδί. Ἐκτόταζε, μὲ ἀνοιχτά, γεμάτα χαρὰ, τὰ μέτρα πρὸς τὸ ἀπειρον, ὅπου εἶχεν ἐξαφανισθεῖ ὁ θάνατος, ὁ ἀπερίγραπτος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ποὺ τὸ εἶχε πρὸς γιὰτρεφέ.

Ἐπάνω σὲν στήθος τοῦ παιδιοῦ, ἀκτινοβολοῦσε ἕνα μεγάλο περιδέραιον ἀπὸ ἀστέρι λαμπρὰ ποὺ θαμπάσαν τὸν κόσμο καὶ

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΕΒΣΥΣΑΝ...

ΘΥΜΑΣΑΙ ;...

Θυμᾶσαι ;... Ἦταν μιὰ βραδυὰ ἀνοιξιὰτικὴ, μιὰ βραδυὰ γεμάτη γαλήνη μιὰ βραδυὰ ἀπὸ κείνες ποὺ μαγεύουν τὶς ψυχές. Ἡ ἀνοιξιὰ ὀργιάζε σ' ἀρώματα ποὺ σκόρπιζαν μὲ τ' ἀπαλὸ ἀέρι, γύρω, τ' ἀνθισμένα λουλούδια, ἡ λεμονιές, ἡ τριανταφυλλίες. Ἦταν μιὰ βραδυὰ γεμάτη ποίηση γεμάτη γοητεία. Ἦταν μιὰ ἀπὸ κείνες ποὺ ἀνήκουν ἀποκλειστικὰ σὲν Ἑρώτα.

Θυμᾶσαι ;... Ἦσαν κοντὰ μου, πολὺ κοντὰ μου, γυμνὴν ἐπάνω μου, Βουβοὶ κ' οἱ δύο ἀφῆναν τὸ νοῦ μάνα νὰ πλανιέται σὲ χίλια δυό φανταστικὰ ὄνειροπολήματα μὲ τολμῶντας νὰ ταράξουν τὴ γαλήνη τῆς βραδυᾶς ἐκείνης.

Ἐφαρνα μᾶς μουσικῆς—τῆς φωνῆς σου—τοὺς ἀπαλούς τόνους ἀκούσα... Ἐμῆσαι δική σου... ὅλη δική σου... Ὁ νοῦς μου, ἡ σκέψις μου, ψυχὴ, καρδιά, σῶμα, ὅλα δικὰ σου. Γι' ὅλα αὐτὰ δὲν σοῦ ζητῶ τίποτ' ἄλλο παρὰ λίγη ἀγάπην Μὴ μ' ἀρνηθῇς. Λίγη ἀγάπη, ἔστω καὶ ψευτικὴ! Θέλεις ;

Τρελλὸς ἀπ' τὰ λόγια σου αὐτὰ, τρελλὸς ἀπὸ τὸν πυρετὸ τῆς ἀγάπης, ποὺ κρυφὰ τόσο καιρὸ μ' ἔκατρε, σ' ἄρπαξα σφιχτὰ στήν ἀγκαλιά μου καὶ σπκώθηκα τὸ στόμα μὲ φίλιδ, γιὰ νὰ μὴν ἐξακολουθήσῃς. Καὶ σὺ εἶπα... Καὶ δέχθηκα... Δέχθηκα καὶ σ' ἀγαπῶ στὰ ψέμματα! Ἀφοῦ δὲν εἶχα νὰ δώσω πρὸς τίποτα στὰ τόσα ποὺ μοῦ ἔδινες, γιὰτὶ εἶχα νὰ σοῦ δώσω τὰ εἶχες πάρει μόνον σου, τὰ εἶχες κάνει δικὰ σου ἀπὸ καιρὸ...

Πίσταψε. Ἡ φλόγα ποὺ μέσα μου καίει θὰ σβύσῃ τότε μόνον, ὅταν θὰ σβύσω κ' ἐγώ. Θὰ σ' ἀγαπᾶ ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ τὰ μάτια μου θὰ κλείσουν σὲν αἰώνιον ὕπνον.

Σ' ἀγαπᾶ... Ὡς τότε θὰ σ' ἀγαπῶ!.. Καὶ ἔπειτα, ὅταν ἡ στερνὴ μου πνοὴ θὰ βγαί- νῃ ἀπ' τὸ στόμα, θὰ εἶνε νὰ σοῦ πῶ, ἀκόμα μιὰ φορὰ πῶς σ' ἀγαπᾶ...

Ἡ τελευταία μου σκέψις, ὅταν ἡ στερνὴ μου πνοὴ θὰ βγαί- νῃ ἀπ' τὸ στόμα, θὰ εἶνε νὰ σοῦ πῶ, ἀκόμα μιὰ φορὰ πῶς σ' ἀγαπᾶ...

Ἐλα... σκέψου ἀπὸ πάνω μου... Σὲ λίγο ἡ ψυχὴ μου φεύγει, φεύγει κ' ἐγώ. Φίλα με!.. Εἶνε τὸ τελευταῖο φίλιδ αὐτό. Μέσα σ' αὐτὸ εἶνε ἡ ψυχὴ μου, ἡ ἀγάπη ποὺ εἶχα γιὰ σένα... Εἶσαι σὺ.

Ἐλα, ἔλα... Ἐλα πρὸς κοντὰ, ἀκόμα, ἀκόμα... Ἐτσι. Πᾶς, πᾶς σὲν στόμα σου τὴ στερνὴ μου πνοὴ... Μέσα σ' αὐτὴ θὰ νοιώ- σῃς ἔμμενα...

Πᾶς σκοτεινιάζει γρήγορα! Μὴ φύγῃς. Μὴ μ' ἀφῆνῃς. Κοντὰ μου, ἀκόμη πρὸς κοντὰ μου, ἔλα... Ἀκού : σὲ μνημὴν ποὺ σὲ λίγο θὰ κατέβω μὲς ἀπ' αὐτὸ θὰ σ' ἀγαπῶ ἀκόμα. Σάν με θάψουν μὴ φύγῃς. Μείνε, μείνε ὡς ποὺ νὰ φύγουν ὅλοι. Τότε πάνω ἀπὸ τὸ βαρὺ χῶμα ποὺ θὰ με σκεπάζῃ σκέψου κ' ἀκούμπησε τ' αὐτὴ σου. Θ' ἀκούσῃς χτύπους! Μὴ τρομάξῃς, θὰ εἶνε ἡ καρδιά μου ποὺ θὰ χτυπᾷ ἀκόμη γιὰ σένα.

Κα πέρα ἀπ' τὸν τάφο μου, ἂν ὑπάρχῃ ζωὴ, θὰ σὲ θυμᾶμαι. Θὰ θυμᾶμαι τὰ χάρια σου, τὰ φίλιδ σου, τὴν ἀγκαλιά σου, τὸ προσωπάκι σου, τὴν ἀγάπην σου, θὰ σὲ λατρεύω.

Ἀκού, ἀκού καλά! Ἀκού τὴν στερνὴν μου θέλῃς... Μὴν κλά- νῃς. Πᾶς κρυφῶ! Σφίξε με ὅπως ἄλλοτε, ξεστάνε με στήν ἀγκα- λία σου... Πολὺ, ἀκόμη πρὸς πολὺ... Μὴ, μὴ μ' ἀφῆνῃς νὰ με πᾶρῃ. Κράτα με σφιχτὰ. Κρῖνε με στήν ἀγκαλιά σου, σ' ἀγαπᾶ!

Γιάγκος Παπαδιαμαντέπουλες

ποὺ ἀντικαθιστοῦσαν τὰ μαργαριτάρια ποὺ τὸ βασιλόπουλο εἶχε ποσάσει, γιὰ νὰ ὥσῃ τὸ φτωχὸ φαρὰ, ἀπὸ τὰ μαρτύρια τοῦ τοκογλύφου.....

Ἐτσι τὸ βασιλόπουλο γύρισε σπῆν τοῦ γιατρεμένου, εὐτυχ- ἰομένου, μὲ τὸ γιογινάτι τῶν ἀσπῶν ποὺ τοῦ χάρισε ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὕψος τοῦ Θεοῦ.

Νικόλας Ραῖνωφ

ποὺ ἀντικαθιστοῦσαν τὰ μαργαριτάρια ποὺ τὸ βασιλόπουλο εἶχε ποσάσει, γιὰ νὰ ὥσῃ τὸ φτωχὸ φαρὰ, ἀπὸ τὰ μαρτύρια τοῦ τοκογλύφου.....

Ἐτσι τὸ βασιλόπουλο γύρισε σπῆν τοῦ γιατρεμένου, εὐτυχ- ἰομένου, μὲ τὸ γιογινάτι τῶν ἀσπῶν ποὺ τοῦ χάρισε ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὕψος τοῦ Θεοῦ.

Νικόλας Ραῖνωφ

ποὺ ἀντικαθιστοῦσαν τὰ μαργαριτάρια ποὺ τὸ βασιλόπουλο εἶχε ποσάσει, γιὰ νὰ ὥσῃ τὸ φτωχὸ φαρὰ, ἀπὸ τὰ μαρτύρια τοῦ τοκογλύφου.....

Ἐτσι τὸ βασιλόπουλο γύρισε σπῆν τοῦ γιατρεμένου, εὐτυχ- ἰομένου, μὲ τὸ γιογινάτι τῶν ἀσπῶν ποὺ τοῦ χάρισε ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὕψος τοῦ Θεοῦ.

Νικόλας Ραῖνωφ

ποὺ ἀντικαθιστοῦσαν τὰ μαργαριτάρια ποὺ τὸ βασιλόπουλο εἶχε ποσάσει, γιὰ νὰ ὥσῃ τὸ φτωχὸ φαρὰ, ἀπὸ τὰ μαρτύρια τοῦ τοκογλύφου.....

Ἐτσι τὸ βασιλόπουλο γύρισε σπῆν τοῦ γιατρεμένου, εὐτυχ- ἰομένου, μὲ τὸ γιογινάτι τῶν ἀσπῶν ποὺ τοῦ χάρισε ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὕψος τοῦ Θεοῦ.

Νικόλας Ραῖνωφ

ποὺ ἀντικαθιστοῦσαν τὰ μαργαριτάρια ποὺ τὸ βασιλόπουλο εἶχε ποσάσει, γιὰ νὰ ὥσῃ τὸ φτωχὸ φαρὰ, ἀπὸ τὰ μαρτύρια τοῦ τοκογλύφου.....

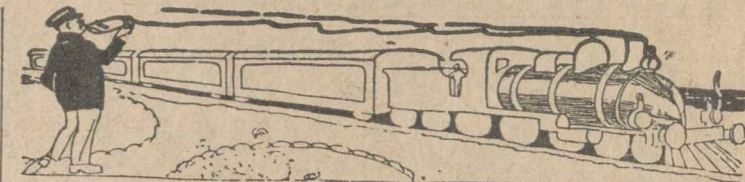
Ἐτσι τὸ βασιλόπουλο γύρισε σπῆν τοῦ γιατρεμένου, εὐτυχ- ἰομένου, μὲ τὸ γιογινάτι τῶν ἀσπῶν ποὺ τοῦ χάρισε ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὕψος τοῦ Θεοῦ.

Νικόλας Ραῖνωφ

ποὺ ἀντικαθιστοῦσαν τὰ μαργαριτάρια ποὺ τὸ βασιλόπουλο εἶχε ποσάσει, γιὰ νὰ ὥσῃ τὸ φτωχὸ φαρὰ, ἀπὸ τὰ μαρτύρια τοῦ τοκογλύφου.....

Ἐτσι τὸ βασιλόπουλο γύρισε σπῆν τοῦ γιατρεμένου, εὐτυχ- ἰομένου, μὲ τὸ γιογινάτι τῶν ἀσπῶν ποὺ τοῦ χάρισε ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὕψος τοῦ Θεοῦ.

Νικόλας Ραῖνωφ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ ὁμελέττα μὲ ζαμπόν

Στὰ χωρία τῆς Μεσοβερνῆς Γαλλίας, συνειθίζον ὡς ἀπα- ραίτητο τὶς ἡμέρες τοῦ Πάσχα φαγητὸ τὴν «ὁμελέττα μὲ ζαμπόν».

Ἐνα Γαλλικὸ περιοδικὸ ρωτᾷ σχετικῶς :

— Ἐξέρουν ἐκεῖνοι ποὺ τρῶνε, τὴν νόστιμην αὐτὴ Πασχαλινὴ ὁμελέττα, δὲν τὸ ἔθιμο αὐτὸ, ἔχει τὴν καταγωγὴν του, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Καρόλου τοῦ Μεγάλου ;

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνην ὁ Γουλιέλμος ὁ πρῶτος, κήριος τῆς Ἀ- κτανίας, ὁ ὁποῖος κατόπιν ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ ὡς Ἅγιος, ἔδινε σὲν ὑπηκόους του, τὸ παρὰ δέγμα τῆς ἐγ- κρατείας.

Τὴν Σαρακοστή κανένας ἄλλος δὲν νήστευε, μὲ τὴν ὁσον ἀ- σπρηρῆτα δύο αὐτός.

Καὶ ὅχι μόνον δὲν ἔτρωγε κρέας, ἀλλὰ οὐτε αὐτὰ ἀγγίζε καὶ τὶς σαρκῆτες ἡμέρες τῆς νηστείας, ἂν καὶ τρελλανότανε κυριο- λεκτικῶς γιὰ τ' αὐτὰ.

Ἐπίσης μεγάλο πάθος εἶχε καὶ γιὰ τὸ ζαμπόν. Τὸ ζαμπόν καὶ τὰ αὐτὰ ἦσαν ἡ τροφὴ τοῦ ὅλες τῆς ἄλλης ἡμέρας.

Μιὰ χρονιά διὰν ἀρχίζε ἡ ἁγία ἑβδομάς, ὁ καλόγηρος ποὺ ἦταν ἀποσπασμένος ὡς μάγειρος κοντὰ σὲν ὄχη αὐτόν, τὸν βρῆκε πολὺ ὀρεγνὸν καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε, ὅτι μιὰ καὶ ἡ σαρακο- στή τελεσίαν, θὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ, γιὰ ὅλα

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Του κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

Τὸ «Μὴ Χάνεσαι». — Πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ Τζακιτζή. — Ἐνας χαρακτη-
ρισμὸς γιὰ τὸν Εὐταξία. — Τί εἶνε ἡ ζωὴ. Τὸ συγχαρητήριο διὰ
τὸν Δεμερτζή. — Οἱ γάμοι τοῦ Σουρή.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
Τὸν τίτλον τὸν πήρε ἀπὸ μίαν φράσιν
τοῦ τότε Πρωθυπουργοῦ Κουμουνδούρου.
— Μὴ χάνεσαι!
Ποῦ ἰσοδυναμοῦσε μὲ τὸ κατόπιν:
— «Ἐγὼ θὰ φιάσω τὸ Ρωμάλιο»;
Γράφει τὸ «Μὴ χάνεσαι» δὲν εἶχε κατ'
ἀρχάς.
Ὁ Γαβριηλίδης κατοικοῦσε εἰς ἓνα ὑπε-
ρφο τοῦ Ξενοδοχείου «Ἀττική» καὶ
ἐργαζομένη ἐκεῖ, μέσα στὸ ἀ-
σπρωτο κρεβάτι του καὶ τὸν πλημ-
μυρισμένον ἀπὸ σαπουνόνερα νι-
πτήρα του. Οἱ ἄλλοι συντάκται
ἐφροναν ἐκεῖ ἐτοιμα τὰ χειρόγρα-
φά τους.
Ὁ Κόκκος ἐφρονε τὸ νέο του
ποίημα, δοκιζόμενος πάντοτε εἰς
τὴ ζωὴ τῆς γυναίκος του, ὅπως
μὰς διηγείτο ὁ Βελιαντίτης, ἀν-
ἐνθυμοῖται καλῶς, μὴ ἡμέρα, ὅτι
ἦτο τὸ καλλιτέρου καὶ ἀξιοῦσε
νὰ τὸν ἀκούσουν αὐτοσυμμεῖ.
Καὶ τὸν ἀκούσαν θέλοντας καὶ
μὴ θέλοντας, ὁ Γαβριηλίδης μὲ
τὰ νυκτὰ καὶ οἱ ἄλλοι ὄρ-
θιοι μὲ τὸ κατέλλου τους.
Ὁ Σουρὴς ὅμως δὲν ἔγραφε ποτὲ τοὺς στίχους τὸν ἀπὸ πρῖν.
Εἶχεν ὡς γραφεῖτο τοῦ ἡ τοῦ ἀσυμπίστο δωματίου τοῦ Γαβριηλίδου,
ὅπου γιὰ νὰ μὴ φύγῃ καὶ ἀφίσει ἀτελείωτο τὸ ποίημα, ἢ γιὰ νὰ μὴ
τὸν ἀνυψώσουν καὶ τὸ διακόψει, ὁ Γαβριηλίδης τὸν... ἐκλείδωνε
μέσα, φροντίζον νὰ τοῦ ἔχῃ ἐναν ἐτοιμο καφε καὶ ἀρκετὸ καπνὸ.
Καμιά φορὰ ὁ Γαβριηλίδης τὸν λησιμονοῦσε ἐκεῖ μέσα.
«Εἰς τὸ Σουρὴς ἐπειτα προτίμησε νὰ γράφῃ τὰ ποιήματά του
εἰς τὴν αὐλὴ τοῦ τυπογραφείου.»

Εἰς τὸν τίτλον τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ἀπικονίζετο καὶ ἡ μορφή
τοῦ Κουμουνδούρου, ἐν γελιογραφικῇ προτομῇ παρὰ τὴν τριπέ-
ζαν τοῦ συγκρίτου, τὸν ὁποῖον, φαίνεται, ἐνέπνεεν.
Ὅταν ὅμως κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1883, ὁ Κουμουνδούρος
ἠδυνήθη βαρεῖα, τὸ «Μὴ Χάνεσαι» ἔβαλε ἄλλον τίτλον μὲ γράμ-
ματα ἀπλά.
Ὁ Γαβριηλίδης ἐξήγησε τὴν ἀλλαγὴν, γράφας εἰς τὸ φύλλο:
«Αἱ κρίσεις σιγὰ καὶ διέρχεται ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτευ-
σεως, δὲν μὰς ἐπιτρέπουν νὰ ἔχωμεν τὴν προτομὴν τοῦ δπως-δῆ-
ποτε ἐν συνδυασμῷ γελιογραφικῆς προμετωπίδος».
— Ἄν ἀλλάξαμε ὅμως ἐπιγραφίδα, ἔλεγε, δὲν ἀλλάξαμε ὅμως
καί... κεφάλι.

Μία φορὰ, κατὰ τὸ 1909—1910, ἐπὶ Κυβερνήσεως Βενιζέλου,
συνεδύσαν μίαν δημοσιογραφικὴν ἀποστολὴν μου, ἐν συνδυασμῷ
μὲ ἐπίσημον ἐντολὴν, γιὰ νὰ πάω στὴν Μικρά Ἀσία καὶ κατορ-
θῶσα νὰ συναντήσω τὸν διάσημον τότε ἐκεῖ καὶ περίφημον γιὰ τὰ
κατορθώματα καὶ τὴν παλληκαριά του Ἰωάννη Λήσταρχο Τσακι-
τζή. Ἐπρόκειτο καὶ περὶ χρησιμοποίησίν του εἰς τὸν Μακεδονικὸν
ἄγωνα.

Ὁ σκοπὸς τῆς μεταβάσεώς μου καὶ ἡ ιδιότης μου, ἔπρεπε νὰ
μενῇ μυστικὴ.
Ἐπῆγα μὲ τὸν ἑωγράφο Προκοπίου. Γυρίσαμε Βαϊντίτσι,
Ὀδεμῆσιο καὶ Μπὸς-Δαγ, — ὁ Προκοπίου εἶχεν ἀνθρώπους συγγε-
νεῖς του, ποὺ ἦσαν φίλοι τοῦ Τζακιτζή καὶ τὸν συναντοῦσαν.

Σὺν περάσαμε τὸ Ὀντεμῆσι, πρὸς τὸ βουνὸ τοῦ Μπὸς-Δαγ, ἐκεῖ ἐθαύμαζαν ἐπὶ ἀρχαῖες ἡμέ-
ρες καὶ ἐρδωμάδες. Ὁ Γαβριηλ-
ίδης, ποὺ δὲν ἐλάμβανε πειὰ εἰδή-
σεις μας, εἶχεν ἀνησυχίσει τρο-
μερῶς.

Τέλος μὴ ἡμέρα μὲ εἶδεν ἀ-
ξάφνα μπροστὰ του.

— Ἐάν ὁ ἀνθρώπος ἐγεννᾶτο μὲ χέρατα, θὰ ἦταν τὸ φρονιμώ-
τερο τῶν ζώων.

Ὁραῖος εἶνε καὶ ὁ ἀφορισμὸς του, γιὰ τὴ ζωὴ.
— Ἡ ζωὴ εἶνε ἀνθος ποὺ βλαστάνει καὶ στὴν πόρτα τοῦ πλου-
τοῦ καὶ στὴν πόρτα τοῦ φτωχοῦ.
Ἐκείνος τὴν ποτίζει μὲ σαμπάνια καὶ ὁ φτωχὸς μὲ δάκρυα.

Στὰ πρῶτα χρόνια του, ἦταν Δημοκρατικὸς.
— Οἱ βασιλεῖδες, ἔλεγε, εἶνε γάμοι καλλιτεχνικοί. Ἀπὸ ἐξω
πολυτέλεια καὶ ἀπὸ μέσα σκότος.

Κάποτε εἰς τὸν Μητροπολίτην τοῦ Δεμῆ-Ἰσάου, Παρθένου,
ποῦ τοῦ ἔλεγε γιὰ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς κακίας τῶν
ἀνθρώπων, ἀπήντησε.

— Σεβασμιώτατε, δυσφορεῖ ὁ Θεὸς γιὰ τὴν κακία τῶν ἀνθρώ-
πων. Ἐπρεπε ὅμως νὰ ἦτο ἀνθρώπος καὶ ὁ Θεός, γιὰ νὰ ἴδοιμε
τί θὰ ἦτο!

Τώρα θέλετε καὶ ἓνα συγχαρητήριο γιὰ τὸν Δεμερτζή;
Τὸ ἔγραψεν ὁ Γαβριηλίδης τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1881.
Ὁλόδροσο, Γαβριηλίδου, πρωτότυπο πολλὰ λέγον, πολλὰ
σημαίνον, πολλὰ ἀφίνον νὰ ἐννοηθοῦν, καὶ πολλὰ κρυπτά ἀπο-
καλύπτει.

«Καθὼς αἶνει καρεῖς, ἀργὰ-ἀργὰ, τὸ καλὸ κρασί, γιὰ νὰ παραστή
τὴν ἡδονὴν του, ἀργὰ καὶ ἡμεῖς ἀναγγέλλομεν τὰς ἐπιτυχίας ἑξαιτίας καὶ
τὴν διδακτορικὴν ἀναγνώσειν τοῦ φιλάτου. Ἀ μ ε ρ ε τ ῆ, παιδοὶ Ἀ-
θηναῖκοι. Πολλοὶ φίλοι ἐξακολουθοῦν ἀκόμα νὰ τὸν συγχαίρουν φανε-
ρῶς, πολλοὶ φίλοι μυστικῶς, καὶ ἡμεῖς ὁλοσχερῶς».

Συγκρίνατε τώρα τὸ συγχαρητήριο αὐτὸ, μὲ τὰ στερεότυπα καὶ
ἀναλόγια τὰ σύγχρονα, γιὰ τοὺς ἐπιτυχόντας στὰς ἐξετάσεις ἐκ-
περάτων καὶ πάσης φωνῆς ἑλληνομοῦ.

«Δοὺς τὰς νενομισμένας ἐξετάσεις, ὁ βαθεὺς τῆς ἐπιστήμης μύστης
κ. Μαγλάκης, τῆς κλεινῆς οἰκογενείας τῶν Μαγλάκων ἀνι-
στρεφῆται κ.λ.π.»

Καὶ κρίνατε ἐγκεφαλοῦς, διατυπώσεις, κόμους καὶ ἐποχές, ἀν-
θρώπους καὶ ἀντιλήψεις.

Κι' ἀφοῦ πρόκειται περὶ Γαβριηλιδικῶν κοινωνικῶν, ἀς ἀναφέ-
ρουμε καὶ πῶς ἀνήγγειλεν εἰς τὸ «Μὴ Χάνεσαι», τοὺς γάμους τοῦ
Σουρή, ποὺ ὡς γράφομεν καὶ ἀναγνώρι, ἦταν τότε συνηγῆς του.
Ὁ Στεφανῶν, ἐν ἐκείτῳ φύλλῳ, τὴν κορυφὴν τοῦ «Μὴ Χάνε-
σαι» δημοφιλῆς συνέγραψεν καὶ Ἰωάννης Σουρὴς, ἐστεφανώθη
μετὰ τῆς χαριστικῆς δεσποινίδος Μαρίας Κωνσταντινίδου, τὸ γένος
Ροδοκανάκη. Παράνυμφος ἦτο ἡ καλλίστη κόρη Μαρίας Μιχαήλ
Μελᾶ. «Οἱ οἱ στενοὶ φίλοι τοῦ ποιητοῦ παρήσαν καὶ ὅλοι ἔφροναν
τοὺς γάμους αὐτοὺς μὲ τὴν ἀνθηρότερη εὐχὴ καὶ τὰ εὐχαιρέ-
στερα συγχαρητήρια».

Νὰ καὶ ἓνα τοῦ Νέγγρη: «Ἀφίκετο ὁ ...κύριος Ἀλέξανδρος
Νέγγρης».

Δὲν ἔχοντες τοὺς χειροδικούντας ἀξιωματικούς, τοὺς δέγοντας
τότε τοὺς τραμβαγιέρηδες καὶ δημιουργούντας καθημερινῶς ἐπαισῶ-
δια στοὺς δρόμους, κατὰ ἀόπλων ἢ ἀδυνάτων πολιτῶν.

Ἐγραψε λοιπὸν στὸν μακαρίτη τὸν Δρογούμη, δταν ἦταν μὴ
φορὰ Πρωθυπουργός, ἐάν δὲν ἀπατάται:

— Γιατί αὐτοὶ οἱ αἰμοκαρῆς κατεπαινοῦν, ἀπέναντι τῶν πολι-
τῶν, μεταβιλλοῦν εἰς κανηφόρους ἢ ἐρωτευμένα ἀνταρτία πρὸς
τὸν Πρωθυπουργόν;

Ἐάν δὲν εἶσθε σεις Πρωθυπουργοί, θὰ ἔλεγα «διότι ὁ Πρωθυ-
πουργός εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τῆς κα-
μόρας τῶν καὶ ἡμεῖς ἡ δημοσι-
αὶ δυνάμεις ἢ προσιωμένη γιὰ τὴν
καταδωρὴ τῆς καμόρας».

Ἀλλὰ ἡ δημοσία αὐτὴ δυνάμεις
εἶνε ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀφοσιωμέ-
νη καὶ σχεδὸν αἰχμάλωτος».

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,"

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Παντρεύου με, ἐξακολουθῆσε, θεωπεύοντας τὸν πάγονά του
μὲ τὸ λευκόσκιον χεῖρ της... Τὰ νύχια μου εἶνε μαύρα; Μὴ τοὺς
δίνεις προσοχή. Εἶνε ἀπὸ χῶμα, χῶμα τοῦ νεκροταφείου... Εἴμαστε
λοιπὸν σύμφωνοι, εἰ ἂν ἀλήθεια; μὲ παντρεύεσαι; ὁ γυῖός μου, ὁ
Μαθαῖος, εἶνε κακὸ παιδί, τὸν ἀφήνω... καὶ σοὺ δίνω προίκα...
προίκα μεγάλη, νὰ εἶσαι ἡσυχος... Ἐ, δὲν ἀπαντᾷς;
— Θὰ σκεφθῶ..., ἐτραύλισε ὁ Στραβοχέρης.
— Ναί, νὰ σκέψου, μικρὲ μου σύζυγε! σκέψου γρήγορα, καὶ ἔ-
πειτα πῦρε... κάποιον περμένω...

— Ποῖόν;
— Ἀ! τὸν περιεργό... Βλέπω πῶς εἶσαι περιεργός...
Καὶ μὲ τὴν ἀκρὴ τῶν δακτύλων τοῦ ἐστελεῖ ἓνα φίλημα.
— Μὰ τὴν ἀλήθεια, ψιθύρισε παίροντας τὴ σοβαρότητα τῶν
μεθυσιμένων, ξανάνοισα. Ἐλα νὰ κάνουμε ἑσπᾶ... Ἐλα, μικροῦλή
μου, ἔλα...

Σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ χορεύει ἓνα Ἰσπανικὸ χορὸ.
— Ὅταν ἦμουν νέα, ἐγὼ ὕλλισα, ἦμουν ἡ ῥωμιοτέρα Ἀτσιγᾶνα
τῆς Ἀνταλούς. Τὸνομά μου εἶταν Φρέα ἡ Γιτάνα...
Σώπασε ἄξαφνα καὶ ἄρχισε μὲ μίαν φωνὴν βραχνὴ καὶ στριγγὴ νὰ
τραγουδῇ. Μὰ σταματώντας τὸ τραγούδι της, εἶπε:
— Τὴ διάβολο κάνω; Θὰ ἐμπήσω τοὺς ξένους μου.
Καὶ γελώντας ἀσχηκρῶτα, ἔπασσε σὲ μὴ καρέκλα.
— Πῶς; φωνάζει τὸς ὁ Στραβοχέρης. Δὲν εἴμαστε μόνοι;
— Μὰ... μὰ... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη, ἀσταίεσθαι... ἔλα νὰ με
φιλήσῃς τώρα.

Καὶ ἐγειρε πρὸς αὐτὸν τὸ σκελετωμένο πρόσωπό της. Ὁ Στρα-
βοχέρης, γεμάτος φρίκη, ἔκανε πίσω.

— Στάσου, στάσου! εἶπε ἡ μάγισσα, φαί-
νεται διὸ δὲν ξανάνοισα ἀκόμη ἀρκετά...
Μὰ ἐδῶ ἔχουμε τὸ νερὸ τῆς νεότητος.

Ἐπῆρε τότε τὴ μοτιλίαν μὲ τὸ ραχὶ καὶ
ἔφερε τὸ στόμά της στὰ χεῖλ της. Σὲ μὴ
σημῇ τὴν ἀπόθεσε καὶ πάλι στὸ τραπέζι
ἀδεια. Μὰ ἡ μεγάλη αὐτὴ δόση τοῦ οἶνου
πνεύματος τὴν ἐχτύπησε ἀμέσως καὶ ἔπασσε
σὴν πεθαμένη ἀπὸ τὴ μέθη μὲ τὸ πρόσωπό
της ἀπὸ τὸν τραπέζι καὶ τὰ χεῖρά της
τεντωμένα.

Ἰσά-Ἰσά αὐτὸ περίμενε καὶ ὁ Στραβο-
χέρης.

Σηκώθηκε, ἀλλὰ τότε μόνον κατάλαβε ὅτι
καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶταν μεθυμένος καὶ ὅτι
τὰ μέλη του δὲν μπορούσαν νὰ τὸν ἐξυπ-
νήσουν.

Ἐπῆγε νὰ προχωρήσει, ἀλλὰ μόλις ἔκανε
τρία βήματα, τὰ πόδια του λύγισαν. Ὁ
Στραβοχέρης εἶδε τοὺς τοίχους καὶ τὸ τα-
βάνι ν' ἀναποδογυρίζουν καὶ σερῶνται
κῶτα παρὸς τὸν πλάγιον.

Ἐμεινε ἐκεῖ, ἔτσι, διὰ ὁλόκληρες ὥρες.

Ὅταν ἐκτελέσει ἐμπήσε, μὲ κόπο κατάρθωσε νὰ στηλῇ στὰ
πόδια του καὶ μὲ τὸ σπῆδος τοῦ γεμάτου φλόγες, τὸ κεφάλι του
βορρὶ, τὰ μάτια του κατακόκκινα, στράφηκε πρὸς τὸ μέρος τῆς
Φρέας.

Ἡ γοῆ δὲν εἶχε ἀλλάξει θέση.

Τότε ὁ Στραβοχέρης ἔβγαλε τὰ παπούτσια του, γιὰ νὰ μὴ κάνει
θόρυβον, πήρε τὸ λυχνὸ καὶ μπήκε στὸ διπλανὸ δωμάτιον.

VI

Οἱ ξένοι τῆς Φρέας

Ὁ Στέφανος δὲ στάθηκε καὶ πολὺ σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιον. Μὰ ἔδρα
καὶ ἓνα κρεβάτι εἶταν τὸ μόνον ἐπιπλῶν. Δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ οὔτε
κράβδι, οὔτε κανένα ἄλλο ἀντικείμενον ὅπου θὰ μπορούσε νὰ χεῖ
κρυφίη τὸ θησαυρὸν τοῦ ὁ Βρινδινοῦ. Μὴ σάπια σκάλα τὸν ἐφέρε
ἀπὸ καὶ στὸ τρίτον καὶ τελευταῖον διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ. Ἀλλὰ
μόλις ἔφτασε ἔκει λίγο ἔλειπε νὰ βάλῃ τίς φωνές. Ἄν τὸ προηγου-
μένον δωμάτιον εἶχε διὰ μόνον ἐπιπλῶν, αὐτὸ δὲν εἶχε τίποτε. Τὸ τα-
βάνι, τὸ πάτωμα, οἱ τέσσερες τοῖχοι στοὺς ὁποίους κρεμόντουσαν
μερὰ ῥαχὰ καὶ τίποτε ἄλλο.

Τότε ὁ Στραβοχέρης μέσα στὴ μάγισσάν του ἄρχισε νὰ βλαστημᾷ
καὶ ἔβρασε τὸ λυχνάρι. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ μετανοήσῃ γι' αὐτό.

Καὶ πρῶτα πρῶτα γιὰ σκέφτηκε ὅτι πολὺ γλήγορα ἔχανε τὸ
θάρρος του καὶ ἔπειτα γιὰ ἓνα θόρυβον ποὺ ἔρχοντο ἀπὸ κάτω
τὸν εἰδοποίησε ὅτι ἡ βλαστήμιες του εἶχαν ἐμπήσῃ τὴ γοῆ ἡ
μάγισσα.

Καί, σ' ἂν ἀλήθεια, ἡ Φρέα εἶχε ἐμπήσῃ καὶ μεθυμένη ἀκόμα,
ψηλαφῶσας γυρίζοντας μέσ' στὸ σκοτάδι καὶ σκοντάφτοντας σὲ κάθε
τῆς βήμα.

— Στέφανε! τραύλιζε. Ἐδῶ εἶσαι, μικρὲ μου σύζυγε. Ὁραῖε καὶ
ἀγαπᾷ με Στέφανε, ἀποκρίσθαι μου λοιπόν.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐκώφευσε στὶς ἐρωτικὰς προσκλήσεις της καὶ κρύος
ιδρώτας ἔσταζε στὸ μέτωπό του. Ὁ φόβος τοῦ τοῦ προκαλοῦσε ἡ
γοῆ ἡ μάγισσα εἶτανε τέτοιος ὥστε ἐκὰς φορὲς θὰ προτιμοῦσε νὰ τὰ
βάλῃ μὲ διὰ δυνατόν ἀντρες παρὰ μαζί της.

Σὲ λίγο ἓνα φῶς ἔλαμψε μέσ' ἀπὸ τὸ σάνιδωμα ποὺ χρησίμευε
γιὰ τοίχος καὶ ὁ Στέφανος μπορούσε τώρα ἀπὸ τὴν χαράμαδε νὰ
παρακολουθεῖ ὅλες τὴς κινήσεις τῆς γοῆς.

Αὐτὴ ἐκοίταζε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἐνῶ συγχρόνως ἔλεγε:
— Ἐφυγε! πέταξε! ἔγινε κανὼς ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου!...

Μὰ τί δῖψα ποὺ τὴν ἔχω, νὰ πάρει ὁ διάβολος!...

Πῆρε τὴν ἀδεια μοτιλίαν τοῦ ραχιοῦ καὶ προσπάθησε νὰ τὴ
στραγγίξῃ στὸ στόμα της. Ἐπειτα ἀνοῖξε τὴν πόρτα καὶ ἐκοίταξε
τὸν οὐρανόν. Εἶχε ἐξαπαρῇσι πὰ καὶ τὰ ἀστὲρα ἔλαμπαν.

— Μεσάνυχτα ζυγώνουν..., εἶπε τότε σιγὰ ἡ μάγισσα! πρέπει
νὰ προετοιμάσω τοὺς ξένους μου.

Οἱ λέξεις αὐτὲς «τοὺς ξένους μου» χτυποῦσαν γιὰ δευτέρη φορὰ
στ' αὐτὰ τοῦ Στραβοχέρη.

Ποῦ λοιπὸν βρὶ κόντουσαν οἱ ἀόρατοι ξένοι;

Ξαπλώθηκε κάτω μὲ τὴν κοιλία γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ παρακολου-
θῇσι καλλίτερα τὰ κινήματα τῆς Φρέας, μὰ σηκώθηκε ἀμέσως κα-
τατρομαγμένος. Ἡ γοῆ ἔρχοντο πρὸς τὸ δωμάτιον ὅπου βρισκόνταν
αὐτός. Οἱ σκάλες ἐτριζαν, καθὼς τὴς ἀνέβαιναν.

Ὁ Στέφανος, σὴν πεθαμένος ἀπὸ τὸ φόβον του, ἔτρεψε νὰ κρυ-
φτεῖ πίσω ἀπὸ ἓνα σωρὸ καλίδουχα ποὺ εἶταν κρεμασμένα στὸν
τοίχον.

Καὶ εἶταν κρυφὸς γιὰτὶ ἀμέσως ἡ Φρέα φάνηκε κρατώντας μὲ
τ' ἀριστερὸ τῆς χεῖρ τὸ φῶς.

Δὲν ὑποψιάστηκε, φαίνεται, τίποτε γιὰτὶ
μὲ τὸ ἴδιο ὕψος πάντοτε ἀπόθεσε τὸ φῶς
στὸ πάτωμα, ξεκρέμασε τὰ κουρέλια ποὺ
εἶταν κρεμασμένα ἀπέναντι τὸν Στραβοχέ-
ρη καὶ τὰ σώριασε κάτω.

— Τὴ τύχη! σκέφτηκε ὁ Στραβοχέρης
καλὰ ποὺ ἦρθε καὶ κρυφτῆκα ἀπ' αὐτὴ τὴ
μεριά καὶ δὲν πῆγα στὴν ἀντικρυνή. Μὰ τί
εἶνε; Μήπως πρόκειται ν' ἀλλάξῃ μισο-
στά μου.

Ὁ Στέφανος γελιότανε.
Ὁ τοίχος γυμνὸς τώρα παρουσίεζε στὰ μάτια τοῦ
Στραβοχέρη τὴν ἡγὴ καὶ πρᾶσινοπὴ ὄψη του. Καμιά
δοδεκαρία καρδιὰ εἶταν μνημένη ἐκεῖ. Ἡ Φρέα διάλεξε
ἓνα ποὺ δὲ διάφερε διόλου ἀπὸ τ' ἄλλα καὶ τὸ πῆσε μὲ
τὸ δαχτύλιν.

Τότε ὁ τοίχος χαμήλωσε ἀργὰ, κατέβηκε ὡς τὸ πάτω-
μα καὶ παρουσιάστηκε στὰ ἐκπληκτὰ μάτια τοῦ Στραβο-
χέρη ἓνα μισοκλειστὸ διαμέρισμα, τοῦ ὁποῖου αὐτὸς δὲ
μπορούσε νὰ φανταστῇ τὴν ὑπόθεσιν.

Ἡ γοῆ πῆρε τὸ φῶς καὶ προχώρησε μέσα σ' αὐτό.
Ἄν καὶ εἶχε στηλῇσι οὐδ' ἀνίστα τὰ μάτια του πρὸς
τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὁ Στέφανος στὴν ἀκρὴ δὲν μποροῦσε νὰ
διακρίνῃ τίποτε. Μὰ δταν σιγὰ σιγὰ συνείδησε μέσα, στὸ
μισόφωτο καὶ εἶδε, ἓνας νευρικός τρόπος τὸν ἀντράγαζε καὶ σχεδὸν
ἐκπληκτῶσε.

Τὸ μυστικὸν δωμάτιον εἶταν σχεδὸν στρογγυλὸ καὶ δὲν εἶχε καμ-
μὰ πόρτα στὸ ταβάνι εἶταν ἀνοικτὴς μερικὲς τρύπες μὰ μὲ τέτοιον
τρόπον, ὥστε νὰ περνᾷ ἀπ' αὐτὰς μόνο ὁ ἀέρας, ὅχι ὅμως καὶ
τὸ φῶς.

Γύρω γύρω στὴν αἴθουσα εἶταν βαλμένα στὴ γραμμὴ τραπέζιν
ἀπὸ μαῦρον ξύλον. Δύο ἀπὸ τὰ τραπέζια αὐτὰ εἶχαν κάπας ἀπὸ
ἐλάφι καὶ ἄπαντα τοὺς ὑπῆρχαν δύο ἀνθρώπινα πτώματα ἐντελῶς
γυμνά.

Στὴ μέση τῆς αἴθουσας εἶταν στημένο ἓνα μνημεῖον τετράγωνον
καὶ στὴν κορυφὴν τοῦ εἶταν τοποθετημένα κατὰ πῶς εἶχε τὸ σῆμα
ἀνθρώπου καὶ ποὺ στὴν ἀκρὴ ὁ Στραβοχέρης τὸ πέραςε γιὰ ἄγαλμα.
Ὅσο ὅτι Φρέα, ἀφοῦ ἀπόθεσε πάλι τὸ φῶς τῆς κάτω προχώ-
ρησε πρὸς τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ τραπέζια μὲ τὰ δύο πτώματα καὶ φορ-
τώθηκε στὸς ὤμους τῆς τὸ ἓνα πτώμα, ποὺ φαίνονταν ν' ἀνήκει
σὲ ἄνθρωπον ἀσυντάχῃ, μὲ πνικὰ γένεια καὶ ῥαβδωτοὺς στήθος.
Λυγίζοντας ἀπὸ τὸ βάρος προχώρησε καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα
μέσ' στὸ σκοτάδι.

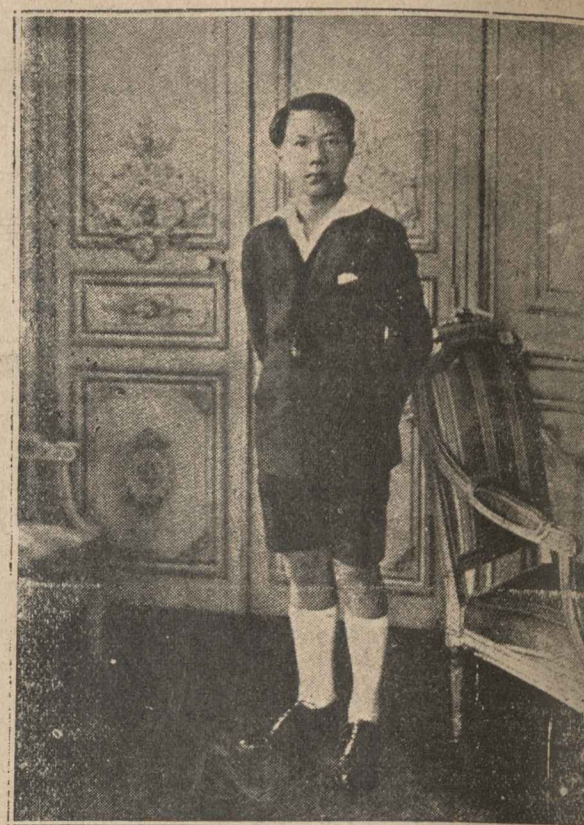
Ὁ Στέφανος, καθὼς ἔμεινε ἐκεῖ μόνος ἐνώσε νὰ τὸν παλαῖει
ἓνας τρόμος ἀκαθόριστος. Ἐβλεπε μὲ ἀγωνία τὸ μνημεῖον, ἐκεῖνο
μνημεῖον, τὰ μαῦρα τραπέζια στὸ ἓνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶταν ἀκόμα τὸ
πτώμα, τίς σκάλες πᾶν ἐρίχθη τὸ φῶς καὶ φαίνοντοσαν ἀ νὰ χο-
ρεύουν στὸ τοίχον καὶ ἂν τὴ στιγμή ἐκείνη οὐλοῦντοσαν κατὰ αὐτὸ
βέβαια δὲν εἶταν ὁ θεσμός τοῦ Βρινδινοῦ.

Μετά ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας, ἡ Φρέα ξαναφάνηκε, λαχανιασμένη
κάπως, ἀλλὰ πάντα βιαστικὴ καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴ φορτώθηκε
καὶ τὸ ἄλλο πτώμα ποὺ εἶταν μὴς νεᾶς ἴσως δεκαεπτά χρονῶν,
λεπτὴ καὶ ἀδύνατη, μὲ μαλλιά ξανθὰ, μὲ πρόσωπον γλυκὸ καὶ
λευκόν.

(Ἀκολουθε

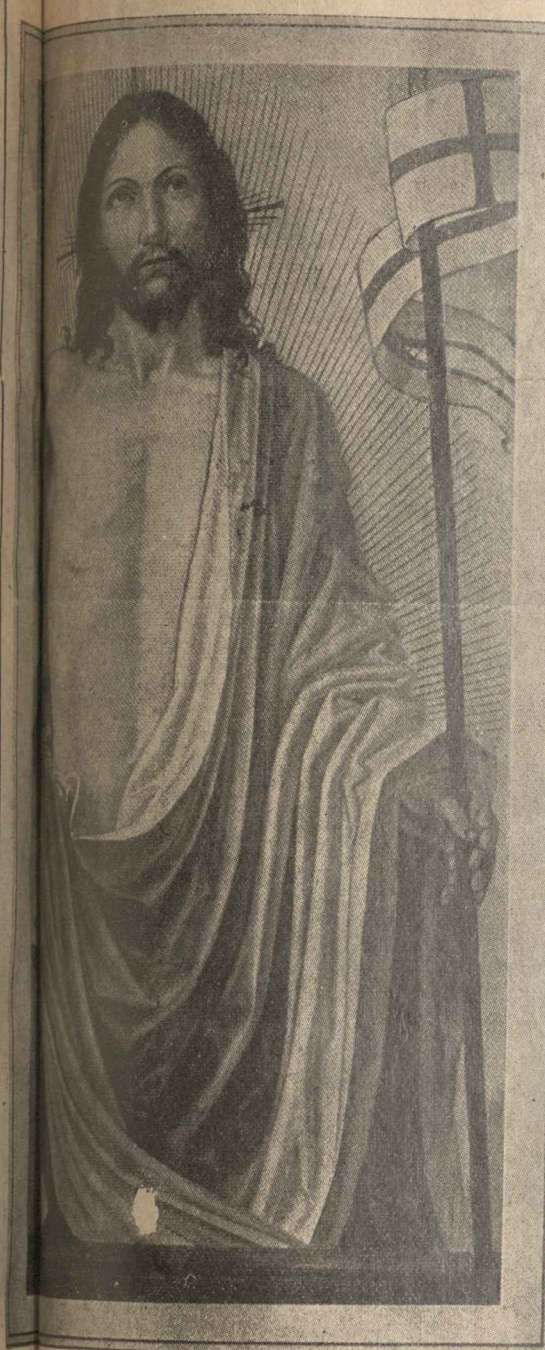
Ο έσχάτως στεφθείς νεαρός Αυτοκράτωρ του Άννάμ. Είς την μίαν φωτογραφίαν φορεῖ τὸ ἐντόπιον αυτοκρατορικὸν ἔνδυμα καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὴν στολὴν μαθητοῦ Γαλλικοῦ Λυκείου, ὅπου φοιτᾷ, ἐνῶ συγχρόνως ἐκτελεῖ... τὰ αυτοκρατορικὰ του καθήκοντα!

Μία θαυμάσια προσωπογραφία παιδιοῦ τοῦ μεγάλου Ἀμερικανοῦ ζωγράφου Τόμας Σούλλυ.

Ἡ περίφημη Ἰσπανὶς χορεύτρια Πία ντὲ Καστίλ-λάνο, ἡ ὁποία παίζει στὸ «Καζίνο» τῶν Παρισίων.

Ἡ εἰκόνα τοῦ μεγάλου ζωγράφου Ἀνδρέου Νταφινί, τὴν ἰδιωτικὴν πινακοθήκην Νικόλαου ἐν Λονδίῳ.

Ἔκδοσις τοῦ μεγάλου προραφαητικοῦ ζωγράφου Τζορτζο ντε Κασσιόλα, εὐρισκομένη εἰς τὴν Πύλιν τῆς Λούβρου.

ΤΟ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΑΙΔΙ. — Ἔργον τοῦ Γερμανοῦ ζωγράφου Κάρλ Χέφερ.

Ἡ ΠΡΩΤΗΝ ΕΓΕΡΣΙΣ. — Γλυπτικὸν ἔργον ἀπὸ τὰ ἐκτεθέντα ἐσχάτως εἰς τὴν ἐν Ρώμῃ ἐκθεσὶν τῶν Ἰταλῶν γλυπτῶν.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΥΚΟΛΑΚΑ", ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— 'Αλλά γι' αυτό το ζήτημα θα σας μιλήσω αργότερα.

Το μαγικό Κιβώτιο της βασιλίσσης Τέρα είναι πράγματι πολύ μυστηριώδες. Φαίνεται ότι σχετίζεται με δυνάμεις που έμεις δεν τις ξέρουμε. Δεν μπορούμε να τ' ανοίξουμε. Είναι κλεισμένο από μέσα. Μια μέρα δοκίμασα να το ανοίξω μ' ένα έγγυριό. Είχα φρενιάσει. Μια μέρα συγκράτησα η κόρη μου. Έτσι το κιβώτιο μένει κλειστό. Πώς το κλείσανε λοιπόν; Εί' ένα κουτί από σκληρή πέτρα βαρελά, που μοιάζει μάλλον με πολύτιμο λίθο παρά με κοινό καλό φερό, που σκεπασμένο του είναι ακριβώς όπως και το κουτί και είναι τόσο λεπτά κατασκευασμένο ώστε και τα λεπτότερα έρ- γαλεία που έχουμε δεν μπορούμε να τ' ανοίξουμε. Πώς συμβαίνει αυτό; Μυστήριο. Τούτο δε όμως είναι το σπουδαιότερο. Πώς βρέθηκε αυτή η πέτρα, αυτό το όρυκτο, ώστε αυτές οι επτά διαφανείς κηλίδες να είναι στη θέση που είναι ακριβώς τα επτά άστρα του άστε- ρισμού της μεγάλης 'Αρκτου; Πώς συμβαίνει, ποιά είναι η αίτια, που όταν φωτισθεί απ' το φως των άστρων τη νύχτα, αρχίζει να φέρει από μέσα, κι όταν, απ' έξω, τοποθετηθούν τις επτά λάμπες στη θέση των επτά άστρων της μεγάλης 'Αρκτου, το φως από μέσα δυναμνάει ακόμα; Και όμως, δεν συμβαίνει το ίδιο με άλλα φώτα, όσο δυνατά κι' αν είναι. Όταν το βάλο μπροστά σε ήλη- κτρικά ή στον ήλιο δεν φέρει από μέσα καθόλου. Έγώ σας λέω ότι αυτό το κουτί μας κρύβει κάποιο μεγάλο μυστικό της αρχαίας Αιγυπτιακής επιστήμης. Έχω την ιδέα

μάλιστα ότι μόνο το φως θα μπορούσε να το κινήσει, πώς θα γίνη αυτό δεν ξέρω, αυτό θέλω να ιδώ και γώ. νομίζω ο κωδίκας ότι είτε απ' ευθείας θα επιδρά- ση στο σκεπασμα, που ίσως να είναι ευαί- σθητο σ' αυτή την άγνωστη φωτεινή ενέρ- γεια, είτε θα κινήσει κάποια άλλη μεγα- λύτερη δύναμη, από μέσα ή από έξω, και θα τ' ανοίξει. 'Ελπίζω όμως ότι έμεις, στην άγνοιά μας, δε θα κάνουμε τίποτα που να βλάψι το μηχανισμό του γιατί έτσι θα στερούσαμε τη σύγχρονη επιστήμη από ένα μάθημα που ως εκ θαύματος μας έ- χεται από την αρχαιότητα, από μια έπο- χη που απέχει πέντε περίπου χιλιάδες, χρόνια από τη δική μας.

'Αλλά και άλλο τίποτα μπορεί να είναι κρυμμένο σ' αυτό το κουτί: το κουτί αυτό μάς ετοιμάζει εκπλήξεις. Ξέρουμε ότι οι άρ- χαιοι Αιγύπτιοι έφρανε καλά τις επιστη- ρονικές ιδιότητες των βοτάνων και των ό- ρυκτων, και τα μετεχειρίζοντο για διαφό- ρους επιστημονικούς, θεραπευτικούς και ια- ματικούς σκοπούς. Επίσης τα μετεχειρίζον- το και στα μάγια που έκαναν, τα καλά και τα κακά. Είναι γνωστό ότι μερικοί Αιγύ- πτιοι μίγαν μπορούσαν να προκαλούν, σ' ένα που έκοιμάτο, δεινρα παντός είδους. Και δεν άμφιβάλω καθόλου ότι αυτό το κατώφλιον με τον ύπνωτισμό, που ήταν και τότε ακόμα γνωστός στους αρχαίους Αι- γύπτιους. Φαίνεται όμως ότι έφρανε φάρ- μακα που έμεις δεν τα ξέρουμε. Με τα δικά μας φάρμακα μπορεί ένας ειδικός, αν θέλη, να κινήσει ένα άτομο να ύπνωση και να δει δεινρο ευχάριστο ή δυσάρεστο: αλλά οι άρ- χαιοι μάγοι της Αιγύπτου φαίνεται ότι μπορούσαν να προκαλέσουν ούδηποτε δεινρο, ακριβώς όπως τώδεκαν αυτοί. Σ' αυτό το μα- γικό κιβώτιο μπορεί να αναπαύονται χιλιάδες δεινρα. Ίσως μάλι- στα μερικές από τις δυνάμεις που περιέχονται μέσα, να έχουν ήδη χρησιμοποιηθεί στο σώτι μου.

Εδώ ο δόκτωρ Ουίλκερ τον διέκοψε:

— Θέλετε νομίζω να πητε για τα τελευταία παράξενα πράγματα που συνέβησαν σε σας. Ναι, άλλ' αφού οι δυνάμεις αυτές είναι φυ- λακισμένες στο κιβώτιο, ποιος τις έξηρημοποίησε τις δυνάμεις αυτές; Έπειτα, και σε σας και ο κ. Κορμπεκ θυσιάζατε κι' άλλη μια φορά στο λήθαργο και μέινατε άνασθητοι τρεις ολόκληρες μέρες, τον καιρό που μπήκατε για δεύτερη φορά στον τάφο της βασιλίσ- σης. Και τότε καθώς θυμάμαι από τη διήγησή του κ. Κορμπεκ, το κιβώτιο δεν ήταν μέσα στον τάφο, ενώ η μούμια ήταν μέσα. Χω- ρίς άλλο, και στις δυο περιπτώσεις, κάτι άλλο ή κάποιος άλλος θα ύπνησε, κι' αυτός ή αυτό μεταχειρίστηκε μιά απ' αυτές τις δυν- δυνάμεις που λένε.

Ο κ. Τρελόνη άπληγτησε άμέσως, με ετοιμότητα.

— Και βέβαια κάτι άλλο θα ύπνησε. Όσο γι' αυτό, είμαι άπο- λωτος πεπεισμένος. Αυτό το «κάτι» μεταχειρίστηκε μια δύναμη που δεν του λείπει ποτέ. Και νομίζω ότι και τις δυο φορές ο ύπνωτισμός ήταν η δύναμη που μεταχειρίστηκε αυτό το «κάτι».

— 'Αλλά πού βρίσκεται αυτό, ρώτησε άμέσως ο δόκτωρ Ουίλκερ.

Μα με συγκράτησαν η κόρη μου...

στερ. Τι λέτε γι' αυτό;

Ο γιατρός έγραψε μπροστά: 'Ανάπνευ γρήγορα, και τα έρευνήκαί του μάτια ήτανε καρφωμένα στον κ. Τρελόνη. Ο κ. Τρελόνη του έλεπε τότε σοβαρά:

— Στην μούμια της βασιλίσσης Τέρα! Και σ' αυτό ήθελε κι' εγώ να καταλήξω. Θα σας πω τώρα. Βλέπετε όμως κύριοι, ότι το κουτί αυτό έγινε για κάποιο εξαιρετικό σκοπό: όλα άλλαξε, όλα ήτανε μέσα στον τάφο της, είχαν ετοιμασθεί για κάποια εξαιρε- τική περίπτωση.

Η βασιλίσσα Τέρα δεν εφρόντισε να φυλαχθεί από τα φείδια και τους σκορπιούς, σ' αυτόν τον τάφο, το σκεπασμένο στο βράχο, τριάντα μέτρα πάνω από την κοιλάδα, και πενήντα κάτω από την κορυφή του βράχου.

Αι προφυλάξεις της ήτανε για τους ανθρώπους: φοβότανε τη ζήλεια και την έχθρα των Ιερέων, που αν μαθαίνανε τους άληθι- νούς σκοπούς της, θα έκαναν ότι μπορούσαν για να τους μα- ταιώσουν: γιατί η βασιλίσσα Τέρα είχε όλα ετοιμάσει για την ή- μέρα που θ' άνασταίνονταν, όποτε και να γινότανε αυτό: από τις συμβολικές εικόνες που βρίσκονται στον τάφο της συμπεριαινο ότι η βασιλίσσα Τέρα διέφερε πολύ από τις άλλες γυναίκες του και- ρού της: έπίστευε ότι μπορούσε να άναστηθεί ακριβώς όπως ήτανε τον καιρό που πέθανε. Κι' αυτός ήταν ο λόγος που την μούσανε και την κατηρώντο οι άρχιερείς των Αιγυπτίων: αυτός ήταν ο λό- γος που τους έκανε να ορίσουν τον καιρό της άπό τον τάφο της, και να κάνουν ότι μπο- ρούσαν για να ξεχασθεί κι' αυτή και την- μά της, το άναθεματισμένο όνομα της βα- σιλίσσης που περιφρόνησε τις θεωρίες τους, άρνήθηκε τη θρησκεία τους, κι' έβρισε τους θεούς τους.

Όλα όσα μπορούσε να χρειασθεί κατά την άνάστασή της, η βασιλίσσα αυτή εφρόν- τισε να τοποθετηθούν όλα σ' αυτό τα δωμάτια τα κατάκλειστα, τα σκαλωμένα στο βράχο. Μέσα στη μεγάλη σαρκοφάγο, που κα- θώς ξέρετε είναι πολύ μεγαλύτερη κι' από κεινες ακόμα όπου βάζανε τους βασιλείς, ήτανε η μούμια του γάτου της, που παί- νεται από τις διαστάσεις του ότι ήταν έλ- δος μεγαλόσωμου άγριόγατου.

Μέσα στον τάφο, κλεισμένα μέσα σ' ένα γερό δ χέιτο, ήτανε επίσης και τα όργανα έκείνα, που συνήθως περιέχοντο εντόσθια της μούμιας, που τα βασιλίσσες χωριστά: αλλά εδώ τα δοχεία αυτά δεν περιείχαν τίποτα τέτοιο: στη βασιλίσσα Τέρα έφρανε μια σπουδαία καινοτομία, φαίνεται ότι τα εντόσθια της βασιλίσσης Τέρα τα βάλανε πάλι στο σώμα της, αν τα βγάλανε ποτέ, γιατί καθόλου άπιδαν να μη τα βγάλανε. Και αν αυτή η ύπόθεσις είν' άληθινή τότε το μυαλό της βασιλίσσης Τέρα δεν το βγά- λανε από μέσα από το κρα- τί της, όπως έκαναν πάντοτε συνήθως στους νεκρούς που βαλσαμώνανε, ή αν το βγάλανε, το βάλανε πάλι μέσα στο κεφάλι της, ανι να το τυλίξουν με επιδέξιους και να το βάλ- λουνε δίπλα στη μούμια, όπως κάνανε πάντα.

Τέλος, μέσα στη σαρκοφάγο, ήτανε το μα- γικό κιβώτιο: πάνω σ' αυτό ήταν άκουμπισμένα τα πόδια της μούμιας. Επίσης, η βασιλίσσα Τέρα εφρόντισε να διατηρήσει τη δύναμη που είχε να κυβερνά τα στοιχεία. Σύμφωνα με τη δοξασία της, το άνοικτο χέρι, έκείνο που ήταν έξω από τους επιδέξιους, κυβερ- νούσε τον άέρα, και το παράξενο πετράδι με τα επτά άστρα όρι- ζε τη φωτιά. Ο συμβολισμός ο χαράγμενος στα πέματα των πα- ντουσιών της της έδινε τη δύναμη να έξουσιάζει τη γη και το νερό. Για το πετράδι με τα επτά άστρα μιλήσω αργότερα.

Προσέθετε όμως πώς φρόντισε να μη άνακαλυφθεί το μυστικό της, αν ποτέ συνέβαινε ν' άνοιξη κανείς τον τάφο της. Κάνενας δε θα μπορούσε ν' άνοιξη το μαγικό κιβώτιο χωρίς τους λήκους, γιατί το κοινό φως δεν έπιδρά σ' αυτό. Το μεγάλο και βαρύ σκε- πασμα της σαρκοφάγου δεν ήτανε καρφωμένο κάτω όπως ίνε συ- νήθως, γιατί η βασιλίσσα ήθελε να έξουσιάζει τον άέρα. Τις λάμ- πες όμως που άνήκουν πράγματι στο μαγικό κιβώτιο, τις είχε κρύ- ψει σ' ένα μέρος όπου κανένας δεν μπορούσε ποτέ να τις βρή- κει, αν άκούλυθοσε τη μυστική οδηγία που είχε ετοιμάσει μόνο για τα μάτια της σοφίας. Και εδώ ακόμα φρόντισε να προφυλαχθεί από τυχαία άνακάληψη: γι' αυτό ετοιμάσε αυτή την παγίδα του θανάτου για τον άνυποπτο έξερευνητή: σ' αυτό έφρασε την γνωστή παράδοση του φύλακος του θησαυρού της πυραμίδας που την είχ: κτίσει ο μεγάλος πρόγονός της, της τετάρτης άδυναστείας του Αιγυπτιακού θρόνου.

[Άκούλυθα]

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΩΣ Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΜΕΤΕΦΡΑΣΕ ΤΟΝ ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΝ

Ο Στεργιάδης και οι Σμυρναϊκές έφημερίδες. Άσπρη αι δια- ταχαι. Ο Άγιος Έλευθέριος και οι... έγκυμενεύσαι γυ- ναικες. Η πρώτη έπιτυχία του Σμυρναίου δημοσιογρά- φου. Η ψεύτικη ανταπόκρισις. Αι συνέπειαι της. Το γράμμα του κ. Τσελαϊνέφ. Ο Βενιζέλος... φιλόλογος.

Σμυρναίος δημοσιογράφος διηγείται το εξής χαριτωμένο ά- νεκδοτο, από το οποίο μαθαίνουμε ποιά ήταν η άφορη που πα- ρακίνησε τον Βενιζέλο να έπιδοθι στην μετάφραση του Θουκυ- διδη.

Μετά την πρώτην Νοεμβρίου του 1920, ο άρμοςτής Σμυρνης Στεργιάδης επέβαλε, καθώς είνε γνωστό, στον τύπο της 'Ια- νικής πρωτεύουσας λογοκρισία άδοτηρότητας πρωτοφανούς. 'Ι- διως άπυρόδευσε άδοτηρά την καθ' οιονόησιν τρόπον άνα- γράφει τον όνοματός του Βενιζέλου.

Όλιγες έβδομάδες έπειτα, όλοιόδη κατά τας άρχάς Δεκεμ- βρίου, γιορταζότανε ως γνωστόν η επέτειος του Άγίου Έλευ- θερίου. Άδο-τρείς ημέρες από της γιορτής, διεδόθη ότι τα έλλη- νικά καταστήματα θα έειναν την ημέραν έκείνην έντελώς κλειστά, προς τιμήν του έορταζόμενου Έλευθερίου Βενιζέλου. 'Αυτός όμως έτέθησαν σε κίνηση στρατιωτικές και δοκονομ- κές άρχες, και είδοποινθίκαν οι καταστήματα, ότι τους πε- ριέχον άδοτηρές ποιές, αν έκλειναν τα μαγαζιά τους έκείνη την ημέρα.

Έννοείται ότι η έφημερίδες ούτε λέξι γράφανε για το ζή- τημα αυτό.

Ο διευθυντής όμως μιας έφημερίδος, Βενιζελικός φαντα- κός, μη άντέχοντας στον πειρασμό, έδημοσίευσε την πηραυλή της γιορτής το εξής διάφορο:

Άξιον γιορτάζεται η επέτειος του Άγίου Έλευθερίου. Ός γνωστόν ο άγιος αυτός, τιμάται ιδιαιτέρως υπό του γυναικείου κό- σμου, γιατί προστατείνει τις γυναίκες κατά την περιόδον της έγ- κλησινης των και τας ύποβοηθεί στον τοκετό.

Κ' έκείνη τους άνδρας κυβερνούν σήμερα η γυναίκες, δεν έ- χουμε καμιά άμφιβολία, ότι και αυτοί θ' άναγκασθούν να άσυνεορ- τίσουν, μετά των γυναικών των, την μνημη του μεγαλυνογού ά- γιου. Γι' αυτό προμαρτενουμε ότι αύριο η άγορά θα είνε κατά- κλειστη.

Έτσι κι' έγινε. Όλα τα έλληνικά καταστήματα ήσαν κατά- κλειστα έκείνη την ημέρα και μαζί με τα έλληνικά και όλα τ' άλλα.

Όταν ο Στεργιάδης διάβασε το άνωτέρω «διάφορο», άντι να θυμώσει, έσκαψε στα γέλια και ειπε πολλά καλά για την έρ- ρανάδα του δημοσιογράφου.

Αυτό όμως ύπνηξεν αργότερα και η αίτια της καταστροφής του Σμυρναίου δημοσιογράφου, ο οποίος έπληρε θάρρους από την άπροσοδίκη έκείνη κατακλίση του 'Υαίου και άποφάσισε να προχωρήσει.

Χωρίς κανένα διαταγμό λοιπόν, ο άθεόφοβος «κ α τ ο κ ε ν ο ο ο ο» μιά ανταπόκρισι του έν Νικαία - άνυπαρκτον βέβαια - άν- ταποκρίτου του, διά της οποίας, περιέγραφε τη ζωήν του Βενι- ζέλου, ο οποίος τότε έμεινε στην πόλι αυτή.

Η ανταπόκρισι έκείνη κατέληγε, με την πληροφορία, διά την όποιαν, όδην, και έγγραφη, ότι ο Βενιζέλος άπεφάσισε να μεταφράσει τον... Θουκυδίδη!

Τώρα πώς το σκέφθηκε αυτό ο Σμυρναίος δημοσιογράφος κι' από το ποθε, να κμνη τον Βενιζέλο, σχολιαστή του Θου- κυδιδη, αυτό είνε μυστήριο!

Το γεγονός όμως, είνε, ότι η φανταστική έκείνη, από την Νικαία ανταπόκρισι, άναδομιοστέθηκε από σοβαρή 'Αθηναϊκή έφημερίδα, από εδώ επηγεγραφθήκε άδοτησίως στα φύλλα της 'Ενωσιαντινοπολέως, άνεδομιοστέθηκε στα 'Εθνωπαϊκά και έτσι έφτασε στη Νικαία και... άνεγνώσθη υπό του Βενιζέλου.

Έννοείται ότι η Σμυρναϊκή έφημερίς, έπ'τόθηκε άμέσως και ο διευθυντής της μόλις έδοθή από την φυλάκισιν. Σε λίγο όμως καιρό, έλαβε μιά έπιστολή από την Νικαία, από τον τότε γραμματέα του Βενιζέλου, Τσελαϊνέφ, η οποία κατέληγεν ως εξής:

Ο κ. Πρόεδρος σ' ευχαριστεί πολύ, γιατί του έρριξες, μιά όμοια ιδέα. Να σχολιάση τον Θουκυδίδη! Μοι έλπε λοιπόν γελών- τας, ότι για να μη σε διανεύση θ' άρχισή άμέσως την έργασία, την όποιαν του ύποδεικνύεις διά της ανταποκρισεως σου.

Ότερ και έγινε.

Και έτσι χάρις σε μια «κ α τ ο κ ε ν ο ο ο ο μ ε ν η» ανταπό- κρισι ο κ. Βενιζέλος έγινε και φιλόλογος!

Μικρακίτης

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΡΟΔΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΓΙΑΣ

(Αρχαίοι Ποιηται)

Έρωτικό.

Στέλνοντάς σου αυτό το μπουκαλάκι άρωμα, όχι έσένα, αλλά το άρωμα θέλω να ευχαριστήσω, γιατί το μύρο σου άρωματίζει κι' αυτά τα άρώματα.

Μάταιη άναμνή.

Πιάνοντας για μάρτυρα του όρκου της, τη σεβαστή Λήμητρα τη νομοθέτισσα, η Φυλλίς, η άσύγκριτη Φυλλίς, μοι ύποσέθηκε πως θαρθεί άπόψε. Μα δεν τη βλέπω να φτάνει κι' όστόσο τα μεσά- νυχτα ζυγώνουν.

Η έπίορκη!

Δούλες, σβήστε τη λάμπα.

Άσκληπιδόνης

Η μαύρη Άφροδίτη.

Με τις έξωρες χάρες της η Λιδύμα μ' έκανε σκλάβο της. Δυσ- τυχία μου. Σάν το κερί στη φωτιά λιώνω κοιτάζοντας τα θέλη- τρα της.

«Είνε μιά μαύρη!» μου λέτε; Και τι μ' ενδιαφέρει!

Και τα κάρβουνα είνε μαύρα; μά, μιά και πάρουν φωτιά, δε λάμπουν σάν τα πέταλα των ρόδων;

Άσκληπιδόνης

Μέσα στην άγκαλιά σου.

Εσύ είσαι;

Οι έπιθυμιες μου σε φώναζαν μά δεν έλπιζαν νάρθεις.

Τι έκπληξη που μοι προσέξηνες! Οι σκέψεις μου είνε θολωμέ- νες και τρέμω: η καρδιά μου παραφρόνησε και βράζει: η ψυχή μου πνίγεται μέσα σε κύματα έρωτος.

Φωχός ναυαγός όπως είμαι θα χαθώ πλάι στην άκτή! Δε θα με σώσεις διόλου;

Ανοίξε την άγκαλιά σου! Άς μου γίνει ένα λιμάνι!

Μακεδόνης

Στην άναδυμένη.

Εσύ που προστατείνεις τους θαλασσινούς από τις καταιγίδες, ο Κύριος, καλόπρεπη θεά, δε θα με σώσεις από ένα ναυαγίο στη στεριά;

Βοήθεια! Γιατί αλλιώς χάθηκα!

Ανώνυμος

Κ' εσύ...

Σου στέλνω, ο Ροδόκλη, αυτό το στέφανο όπου έχω πλέξει, με τα ίδια μου τα χέρια τα πιο όμορφα λουλούδια: τον άσπρο κρίνο, το άνοιγμένο ρόδον, την ύψη, άνεμώνη, το δροσερό γαρύσσο, τη σκο- τεινή βιολέττα.

Τώρα που μ' αυτόν στεφάνωσες το μέτωπό σου θα προση- νευεσαι ακόμα: 'Αχινοβολάς, βέβαια! μά θα μαρθεύς κι' εσύ, όπως ο στέφανος.

Ανώνυμος

Σούτ!...

Μου άρεσε. Της άρεσα...

Συναντηθήκαμε... Τώρα, είνε γεγονός: οι άγαπώμαστε!

Μά γιατί; για ποιο λόγο; και πώς; Σωπή! Μονάχα η Άφροδίτη έχει δικαίωμα να το ξέρει.

Ανώνυμος

Η ώραία ραψωδός

Η ώραία ραψωδός 'Αθηναίς μοι τραγούδησε την ιστορία του πολέμου της Τροίας κι' αυτός ο πόλεμος είναν η αίτια του χα- μού μου.

Μου τραγούδησε για την πόλη του Ποιέμου που κήχη... Και καίγονταν κι' η καρδιά μου μαζί της!

Δέκα χρόνια ολόκληρα χρειάστηκαν οι Έλληνες για να νική- σουν κι' όστόσο, σε μιά μόνο ημέρα, το 'Ιλιον και εγώ έπέσαμε!

Διοσκουρίδης

Η Άφροδίτη θυμωμένη εξ αίτιας ενός αγαλματός της

Ποιος μ' έχει δει χωρίς ποικύματα; ο Πάρις, ο Άγχις και ο Άδωνις... Δεν ξέρω άλλους απ' αυτούς τους τρεις.

Μά ο Πραξιτέλης λοιπόν ποτέ με είδε;

Ανώνυμος

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΠΑΣΧΑ, ΚΥΡΙΟΥ, ΠΑΣΧΑ!

Κλεισμένος μέσα στον καφενί, τον παλιό του τον καφενί, με την καπνισμένη στέγη και τις κίτρινο-μαύρες εικόνες, ο γέρο-Μήτρος αναλογιζόταν.

*Απάνω στο γυμνό πάγκο του καφενιού...

Εδώθκεν, έδώθκεν από της ζωής τη θάλασσα την πικροκυματώδη, χωρίς ανάπαυσι, χωρίς χαρά, και με σβυσμένες όλες τις ελπίδες... Και τώρα κλεισμένος μέσα στον παλιό, τον αδειανό τον καφενί, που ο πονόψυχος ο καφετζής τον μάζευσε κ' ένα ξυλένιο κανιπέ, γυμνή κλινάρι του και κατοικία του, μόνος κ' έρημος στον κόσμο, κουβαριασμένος, στην άκρη κάθεται, θεωρώντας έξω τους διαβάτες που γιορτάζουν.

Νέκρα και ήσυχια μέσα κει. "Αφώνοι οι βασιλείς κ' οι στρατηγοί στον τοίχο, μέσα στις κορνίζες παραστέκουν, σαν να κυτάνε τον κόσμο τον απόκληρο.

Χαρούμενοι και γελαστοί και γιορτινά ντυμένοι οι χωριάτες, διαβαίνουν στο δρόμο.

Ηλιοδουστή, χειμερινή ακόμα μέρα, γεμάτη ζέση και γλυκύτητα... Λαμπρότης ο ουρανός, ο άνθρωπος και σε κλαροτά, ο δλη τη φύσι. Παιδάκια παίζουν με καινούργια ιούχα, εύχες ακούγονται φωνές, τραγούδια κι χοροί. Κ' η χαρά που απ' όλο βράζει, στέκει στο κλεισμένο του καφενιού το κατώφλι, σαν να φοβάται να μη μέσα...

Μιά μυττα, κάπου κει πάνω, σε κάποια σκοτεινή κόχη του ταβανιού, κλαίγεται και δένεται, πιασμένη στης άραχνης το δίχτυ.

Κι ο βόγγος της απελπιστικής κει μέσο άντηχει και γυγαντοίται του πόνου και του σπαραγμού ή μυστική ή κλάψα. Και το σκοτεινό εκείνο όλο, μέσα στην καρδιά του γέρου χύνεται, και ο διαρκώς του έντόμου που ψυχροαργεί, τον πνίγει και κατακλύζεται από τον θρήνο ο καφενί και πνίγεται κι αυτό μέσα στο ψυχροπάλεμα του ζωόφου, που πεθαίνει στης άραχνης τις δαγκάνες τις σκληρές... Και γύρω, μέσα από τα κάδρα, σαν από παραθυράκια, που στον τοίχο άνοιξαν, ψυχροί και ανιστρητοί οι στρατηγοί κ' οι βασιλιάδες παραστέκουν, χωρίς να θέλουν να σφουρνούν τα σπαθιά τους και να γλυτώσουν το έντομο από το βάσανο κι από την καταδίχη.

Και λίγο-λίγο, στη θέσι του έντόμου βλέπει ο γέρο-Μήτρος τον εαυτό του, να τον σπαράζει ή δυστυχία με τις σκληρές δαγκάνες της, να τιν πνίγη, σφιχτά να τον κρατή, τις σάρκες του ή άδικα να ξεσχίξη, κάθε χαρά κι έλπίδα του να του ρουφή, κι αντός πτώμα πειτα και όχι άνθρωπος, στα φαρμακωμένα δόντια της να σπαρταρά, ν' άγωνιά, αλλά να μη πεθαίνει. Κι από μέσα του, από την πονεμένη την καρδιά του, τον βόγγο τ' ο ζωόφου και τον οδυρμό, αισθανόταν να βγαίνει και να γεμίζει όλο τον καφενί, το κλάψιμό του, όλο το χωριό, όλη τη φύσι, που σ' η κατάρα και ανάθεμα να ήτανε για τον κόσμο όλο...

Και τώρα οι βασιλιάδες γύρω και οι στρατηγοί, που ήσαν κρεμασμένοι στους τείλους, σαν να παρατάχθηκαν εκεί για να τον δούνε και να διασκεδάσουν με τον πόνο του, έπησαν κάποια έκφρασι να κίτρινα των χειλι, σαν σε μοχθηρό μείδιμα ν' άνοιχθηκαν και γέλια άγρια σκληρά τ' αυτιά του να χτυπήσουν...

— Γελάτε ε; Γελάτε ε;...

Τώρα της μύγας ή βογγερά φωνή ασθενέστερη γινότανε. Πότε-πότε έδωκεν διάλου και το καφενείο σε μία φοβισμένη σιωπή έβουθίζονταν και τότε ξανάρχιζε και πάλι, σε άλλο τόνο, σαν μακρινός λυγμός, σαν απαυδιμένο μοιρολόγι. Και πάλι ή βοή ή ανάπαυσε και πάλι μία σιωπή άκίνητη, βαρειά και μολυβένια, στο αδειανό το καφενείο με τις κλεισμένες πόρτες, για τη μεγάλη τη γιορτή ξανάφτε, μία σιωπή πενιέρη, που και τους βασιλιάδες άκμα στον τοίχο, άκίνητους και φοβισμένους τους κρατούσε...

Κουβαριάστηκε ο γέρο-Μήτρος, σαν κάτι νάνοιθε άπάνω του,

Μιά μυττα πιασμένη στης άραχνης το δίχτυ...

Και τότε τη μοναξιά του, πειό άγρια και πειό φοβερή αισθάνθηκε και τρόμαξε για την έρημοσί του, και ένα κενό, που γύρω του άνοιγονταν, τον έλπιζε κι έκανε να στεγνώσει, να σώνει το αίμα του, μέσα στο άσθενικό του σώμα.

Πειό έρημος και πειό σκοτεινός του φαίνονταν πως ήσανε την ή μέρα αυτή τη χαρούμενη...

"Άλλοιμονο! Κι' από το θάνατο παρότερο ήνε ή έρημ ή ζωή του!...

"Η ώρα περνούσε... Η μυττα δέν ξανακούστηκε. Το σκοτάδι, που λίγο-λίγο έπιφτε, έδωκε τοίς στατηγούς από τον τοίχο κ' έδωσε από τους δρόμους τον κόσμο και τη χαρά της γιορτής.

Σε λίγο όλοι κοιμόντουσαν στο χωριό. Ο δανός και ή ληρονομία άναπαύαν τους ανθρώπους.

Μα κρία! Ο δανός την χαρά την βρίζει, τον πόνο όμως κει τη συλλογή τίποτα δέν την άποκοιμίζει.

Κι' άπόμεινε έτσι εκεί, στην άκρη του γυμνού ξυλένιου κανιπέ, κουβαριασμένος, με γουρλωμένα μάτια, σαν να προσπαθούσε να ιδή μέσα στο βάθος της ζωής που πέρασε, τα καλά τα χρόνια που είχε... "Ανίστασι κι' αυτός, και ο Χριστός "έχαριζε ζωήν" ο δλος, γέρο-Μήτρος, ο παντέρημος...

Σταμ. Σταμ.

Ο ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΥΤΛΟΣ

Δύο χιλιάδες φράγκων για δύο... σελίδες στίχων!... Και όμως συνέβη και αυτό.

"Όταν ο ποιητής Λαμαρτίνος μετά την Φεβρουαριανή επανάσταση τον 1848, έγινετο έμπορος των "Εξωτερικών", ήταν όρελίστης δύο χιλιάδων φράγκων στην "Επιθεώρησι των Δύο Κόσμων". Ο Μυτλός, ο εκδότης της "Επιθεωρήσεως" τον έπεσοκέφθηκε μία μέρα στο άσπερ.

— Μάλιστα, ειπε τότε ο Μυτλός, μου χρωστάτε δύο χιλιάδες φράγκα, άλλ' αν θέλετε να καθάρισω ο λογαριασμός μας, πρέπει να θυμηθείτε ότι κι' εγώ κάτι σας χρωστάω.

— Τι; ρωτάει ο ποιητής.

— Απομονήτε την "Μασσαλιώτιδα της Ειρήνης".

— Μπα, δύο σελίδες στίχων! Δεν άξιζαν καν τον κόπο να τις άναφάρετε...

— Με συγχωρείτε, κύριε έμπορε, άπάντησε άξιοπρεπώς ο Μυτλός, στίχοι Λαμαρτίνου καλοπληρώνονται πάντοτε και ή "Επιθεώρησις" έννοει να πληρώση γι' αυτούς, ότι οεις όλησαν.

— "Ας εινε λοιπόν, άφου το θέλετε άς γίνη έτσι. Πιστέψτε με όμως ότι το κάμνω μόνον έπειδι το θέλετε οεις.

Και ο ποιητής έβαλε πάλι τα δύο τραπεζογραμμάτια στο σφράγι του κι' έκλειδωσε...

Δύο χιλιάδες φράγκων για δύο σελίδες στίχων! Τόσο είχε εκτιμήσει ο ποιητής το ποίημά του άφου ο Μυτλός έπέμενε...

ΑΠΟ ΤΑ "ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ"

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΑΚΤΑ ΠΙΛΑΤΙ Β' ΧΙ
(Πιστή μετάφρασις εκ των κοινών)

"Όταν έμαθαν από οι 'Ιουδαίοι (δτι δηλαδή ο 'Ιωσήφ ο εξ' Αβραάμ και ο Νικόδημος έπηραν την άδειαν από τον Πιλάτον και έθαψαν το σώμα του 'Ιησού), έθύμωσαν πολύ έναντίον των και έπροσκάλεσαν τον 'Ιωσήφ ο' Άννας και ο Καϊάφας οι άρχιερείς και τού ειπαν:

— Γιατί έκαμες τέτοια κηδείαν στον 'Ιησού; Και ο 'Ιωσήφ τούς λέει:

— Εγώ έννώρα τον 'Ιησού για δίκαιον άνδρα και άληθινόν, άγαθόν εις όλα και ξέρω πως έσείς από φθόνον τα καταφέρατε να καταδικασθή και να σταυρωθή. Γι' αυτό τον έκήδεψα. Τότε έγιναν έξω φρενών οι άρχιερείς, έπασαν τον 'Ιωσήφ, τον έβαλαν στην φυλακή και τού ειπαν:

— Νάχες χάρι που άφριο έχουμε την έορτή των 'Αζύμων, εις άλλως θάρλεπες, θα σε σκοτώναμε και σένα σάν εκείνον. Μα έννοια σου, την Κυριακήν το πρωί θα παραδοής στο θάνατο.

"Ετσι ειπν κ' έσφράγισαν με βούλες την φυλακή και την έκλειδωσαν με πολλά κλειδιά.

"Ετσι έπερασεν ή Παρασκευή. Το Σάββατο πρωί οι 'Ιουδαίοι έπηγαν στον Πιλάτον και τού λένε.

— Κύριε έξουσίαρχε, τι πήγες κι' έκαμες; Γιατι έδοσε τον 'Ιησούν να ταφή; Ημεείς θέλαμε να τον άφήσουμε κρεμασμένον άπάνω εκεί στο ξύλο για να τον φάνε τα όρνια. Κ' έου πήγες και τον έδοσε στον 'Ιωσήφ, για να κλέψουν το σώμα οι μαθηταί του και να πούν πως άναστήθηκε.

Ο Πιλάτος τούς ειπε:

— Πολλά κουταμάρα και φθόνος οας παραδέχνει! Έκείνοι όμως τού ειπαν πάλι:

— Κύριε, θυμησάστε πως ο πλάνος εκείνος έλεγε, σάν ζώον, πως την τρίτη ημέρα θ' άναστήθι. Μήπως πάνε οι μαθηταί του και κλέψουν το σώμα και πούνε ύστερα πως άναστήθηκε, και θα εινη ή έσχάτη πλάνη χειρών της πρώτης, διδάτε να μη φρονηά στον τάφο.

Ο Πιλάτος τούς έπέτρεψε να σφραγίσουν, όπως θέλουν τον τάφον, τούς έδωκε και μιάν κοινωσιδιαν από πεντακόσιους στρατιώτες, που έκάθησαν γύρω από το μνήμα και το έφύλαξαν, άφου πρώτα έσφράγισαν τον λίθον.

Την Κυριακήν τα χαράματα, έκαναν συμβούλιο οι άρχιερείς με τούς 'Ιουδαίους κ' έστειλαν να πάρουν από τη φυλακή τον 'Ιωσήφ για να τον σκοτώσουν. Άνοιξαν τη φυλακή, μα δέν τον εύρηκαν μέσα, γιατί τη νύχτα έμπηκε μέσα στη φυλακή σάν άστραπή ο 'Ιησούς ένπιασεν από το χέρι, άνοιξαν όλες οι πόρτες της φυλακής, δέν έβγαλεν έξω και δέν έπηγε στο σπίτι του στην 'Αριμαθείαν, όπου τού ειπε να μείνη σάββατα ήμερες, κι' Αβδός θα έπληγαν στους μαθητάς Του να τούς πανερώση την Άνάστασι. Οι 'Ιουδαίοι όμως έπαράνευθθηκαν πως ειχε γίνει άφαντος ο 'Ιωσήφ ένω οι πόρτες της φυλακής ήσαν όλες κλειδωμένες και οι βούλες άπειράρχτες.

Έκει άπάνω στην ώρα έφθασεν ένας στρατιώτης από κείνους που φύλαγαν τον τάφον του Χριστού και ειπε στη συναγωγή:

— Μάθετε ότι ο 'Ιησούς άνέστη! Τού λένε τότε οι 'Ιουδαίοι:

— Πώς;

Κ' εκείνος τού ειπε:

— Πρώτα έγεινε σεισμός. Υστερα άγγελος Κυρίου άστραγοφόρος κατέβηκεν από τον ουρανόν, έκάλπησε την πέτρα από το άνοιγμα του μνημείου και έκάθησεν άπάνω. Όλοι οι στρατιώτες από το φόβο μας γενήκαμε σάν πεθαμένοι κι' ούτε να φύγουμε μπορούσαμε, ούτε να μιλήσουμε. Κι' άκούσαμε τον άγγελον να λέη στις γυναίκες που ήρθαν να ιδούν τον τάφο: "Εσείς τι φοβάστε! Ξέρω, γυρεύετε τον 'Ιησούν. Δεν είν' εδώ, άλλα άνεστη, όπως οας το προείπε. Να, σκύψτε και ιδέτε τον τάφο που ήταν πρώτα το σώμα του. Τραχάτε λοιπόν και πέστε στους μαθητάς ότι ήγέρθη εκ νεκρών. Και να τούς πτε να πάνε στη Γαλιλαία, όπου θα βρουν τον 'Ιησούν. Αδτά έσείς πρώτες τα μαθαίνετε από μένα! "

Τότε λένε στους στρατιώτες οι 'Ιουδαίοι:

— Ποιές ήσαν αυτές οι γυναίκες που ήρθαν στο μνήμα; Και πως έσείς δέν τις έπίδατε; Δότε μας το σώμα του 'Ιησού. Που είνε;

Και τούς λέει ο στρατιώτης:

— Από το φόβο μας έμείς, μόνο που είδαμε τον άγγελον, ούτε να μιλήσουμε μπορούσαμε, ούτε να σαλέψουμε.

Είπαν οι 'Ιουδαίοι:

— Ή ο Θεός μας και δέν πιστεύουμε τίποτα άπ' όσα λέει!

Τότε τούς λέει ο στρατιώτης.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ

Είμαι μικρός πραγματευτής κι' ο άφέντης μου με στέλλει για ν' αγοράσω ζάχαρη, για ν' αγοράσω μέλι. Κόρη μου γλυκομίλητη, οά ο' έλαχα στη σέρατα, δέν μου πουλεις τα χείλη σου τα μελοζαχαράτα;

— Δέν τα πουλώ τα χείλη μου, γιατί θα τα χάρισω μαζί με τ' άλλα μου προικιά στο νεό που θ' αγαπήσω.

Περιβολάρης είμ' εγώ κι' έχω μπαξέ με κρύνα τα κρύνα πόχ' ή όφι σου είν' πει' όμορφα από κείνα. Για στάσον, κρινομάουλη, δυό κρύνα πουλήσε μου, να τάχω να μοσχοβολήν μέο' στο μικρό μπαξέ μου.

— Τα κρύνα πόχ' ή όφι μου κι' αυτά θα τα χάρισω μαζί με τ' άλλα μου προικιά στο νεό που θ' αγαπήσω.

Είμαι στη χώρα μεταξάς, ξανθούλα μου— για στάσον και πές μου πόσο τα πουλεις τα γραστιά μαλλιά σου, πούνε χντά στην πλάτη σου πλεγμένα με την τάξη, όλόχρονα, γυαλιστερά σάν καθαρό μετάξι.

— Και τα ξανθά μου τα μαλλιά κι' αυτά θα τα χάρισω μαζί με τ' άλλα μου προικιά στο νεό που θ' αγαπήσω.

Είμαι μεγάλος χονταρός κι' έρχομαι για παμάτια κόρη μου, πόσο τα πουλεις τα γαλιανά σου μάτια, πούνε ζενγάρι όλόφωτο, πούνε ζαρκείρια ίδια για να τα κάνω και τα δυό ζενγάρι δακτυλidia;

— Μηδέ τα μάτια μου πουλώ κι' αυτά θα τα χάρισω μαζί με τ' άλλα μου προικιά στο νεό που θ' αγαπήσω.

Κόρη, δέν είμαι χονταρός, μηδέ περιβολάρης, μα είμ' ο νεός όπ' αγαπας κι' ο νεός που θέ να πάρες, που τραγουδάει όλονηγίς στο σπίτι σου από κάτω και τραγουδεί τα κάλλη σου στο μαύρο ταμπακού του.

— Σάν είσ' ο νεός όπ' αγαπας, τίποτα δέν φοβίω' όσε στους άλλους δέν πουλώς' όσένα τα χαρίσω.

Γεώργιος Δροσίνης

— Τόσα θαύματα έκανε ο 'Ιησούς και δέν τον έπιστέφανε. Και θα πιστέψετε σε μένα τάρα; Μα άγκαλά που λέτε πως ή ο Θεός. Και τω όντι αλήθεια ή ο Θεός που σταυρώσατε. Μας γυρεύετε το σώμα του 'Ιησού, μα για σταθίστε! άκούσαμε πως είχατε τον 'Ιωσήφ κλεισμένο στη φυλακή κι' ύστερα άνοιξατε και δέν τον βρήκατε μέσα. Δότε μας λοιπόν έσείς πρώτα τον 'Ιωσήφ κ' ύστερα οας δίνουμε κ' έσείς τον 'Ιησούν.

Τού άπάντησαν τότε οι 'Ιουδαίοι:

— Ο 'Ιωσήφ έφυγεν από τη φυλακή και θα τον βρήτε στο χωριό του, στην 'Αριμαθείαν.

Και ο στρατιώτης λέει τότε:

— Παγαίνετε και οεις στην Γαλιλαία να βρήτε τον 'Ιησούν, όπως ειπεν ο άγγελος στις γυναίκες.

— Άμα τάκουσαν αυτά οι 'Ιουδαίοι έσφοβήθηκαν και έπαι στους στρατιώτες:

— Κοιτάχτε καλά μην πτε τίποτα άπ' όσα τού είπαμ' εδώ, γιατί θα πιστέψη όλος ο κόσμος εις τον 'Ιησούν και δι' άνεστήθι.

Έδοσαν δε και άγγέλια πολλά στους στρατιώτες για να μη μιλήσουν:

Μα οι στρατιώται ειπαν:

— Εμείς φοβησάμε μην το μάθι ο Πιλάτος πως έπαρημα χαρίσματα και θα μας σκοτώσει.

Τότε τούς ειπαν οι 'Ιουδαίοι:

— Πάρετε τα και έγγυμάστε να δόσουμε εμείς για σας άπολογία στον Πιλάτον. Μόνον κοιτάχτε να πτε πως έκοιμόσαστε και πως ένα έσείς έκοιμόσαστε ήρθαν οι μαθηταί του 'Ιησού και έκλεφαν το σώμα του από μνήμα.

Έκπραν λοιπόν τα άργύρια οι στρατιώτες και ειπαν καθώς τούς έδασκάλεσαν οι 'Ιουδαίοι. Και ως τα σήμερα αυτός ο ψεύτικος λόγος άποστηρίζεται ά το τούς 'Εβραίους.

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀποβλέπον εἰς τὴν ὅσον τὸ δυνατόν εὐρυτέραν καὶ ἡθικωτέραν μὲν πρὸς τοὺς Ἕλληνας κοινὴν καὶ ἐπαφελούμενον πρὸς τοὺς ἑξωτερικοὺς κυκλοφορίας του, ἐθεώρησε καλὸν νὰ κυκλοφορῇ κατὰ μῆνα διάφορα ἀριστουργήματα τῶν μεγαλειτέρων λογοτεχνῶν τοῦ κόσμου, τὰ ὅποια ἐκδιδόμενα εἰς κομψοὺς, καλοτυπωμένους καὶ καλοδεμένους τόμους, ἀποτελοῦν τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

Ἡ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ἐγένετο ἐνθουσιωδῶς δεκτὴ ὑπὸ τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶνε ἡ ἐξάντλησις τῶν περισσοτέρων τόμων τῆς, οἱ ὅποιοι καὶ ἀνετυπώθησαν.

Οἱ τόμοι τῆς «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ἐκτὸς τῆς μεγάλης φιλολογικῆς τῶν ἀξίας ἀποτελοῦν ὑπόδειγμα ἐκδοτικῆς καλαισθησίας, ἡ δὲ τιμὴ τῶν εἶνε εὐθηνότατη.

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν εἰς τὴν σειρὰν τῆς «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τὰ κάτωθι ἁριστουργήματα, μεταφρασμένα εἰς γλῶσσαν ἐκλεκτὴν καὶ γλαφυράν :

1) 'Η <ΣΟΝΙΑ> τῆς διασήμευ Γαλλίδος μυθιστοριογράφου ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ τῆς ὁποίας τὰ μυθιστορήματα κυκλοφοροῦν εἰς πολυαριθμούς ἐκδόσεις εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Εἰς τὴν λεπτογραμμένην <ΣΟΝΙΑ>, γύρω ἀπὸ ἑνα τραφερὸν ἐρωτικὸν εἰδύλλιον, περιγράφονται ὅλα τὰ ἔθιμα καὶ τὰ ἥθη τῆς Γαλλοαῖχθι ζωῆς. Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν δὲκ. 12. ἔτι, ἔκδοσις, 1920.

2) Ἡ «ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Νορβηγίδος συγγραφέως ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ. Ἡ Λάγκερλεφ νε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει τιμηθεῖ μετὰ τὸ παγκόσμιον φιλολογικὸν βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὰ ἀρκοῦν διὰ τὴν ἀγνοουμένην διὰ τὴν ἀριστοτεχνικὴν «ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ». Διὰ τὸ ἐφαρκεῖν δοκ. 12, ἐξωτερικὸν δοκ. 20.

3) Ἡ «ΜΟΝΜΑΡΤΗ» τοῦ συγγραφῆς τῶν «ΜΠΟΞΕΜ» ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΥΡΖΕ. Ἡ «ΜΟΝΜΑΡΤΗ» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῆς ρωμαντικῆς τέχνης. Ὅλη ἡ περίεργος ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, μὲ τοὺς ἐρωτὰς τῶν, τῶν ἀμερικανιστῶν, τῆ φτώχειας τοὺς, ζωγραφίζεται μέσα εἰς τὰς σελίδας τῆς «ΜΟΝΜΑΡΤΗΣ» τῶν ὁποίων αἱ περισσότεραι προκαλοῦν δάκρυα. Εἶσθε, βλ. 12, Εἶσθε, σελ. 20.

4) Ὁ «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ μεγάλου ἀγγλοῦ συγγραφέως ROBERTΟΥ ΣΤΗ-
ΒΕΝΣΟΝ. Περιεργάτοιν καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέ-
χρι τέλος εἰς συνεχῆ ἀγωνία τὸν ἀναγνώστην μετὰ τὴν δραματικὴν πλοκὴν τοῦ καὶ τὸ μυστή-
ριον τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος φωτίζεται. Ἐσῶτ. δρχ. 12, ἔξῳτ. δρχ. 20.

5) Α) «ΠΕΡΙΠΤΕΤΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜΑ» τοῦ μεγίστου τῶν Ἀμερικανῶν ποιητῶν
ΕΝΤΓΚΑΡ ΑΛΛΑΝ ΠΟΕ. Τὸ ἔργον αὐτοῦ τὸ ὁποῖον ἔχει μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ
κόσμου, ἐνεῖν ἀπὸ τῶ ἀιώνια ἀριστουργήματα τῆς μεγάλῃς Τέχνης. Ἐνα τρεῖςμις ἀφάνταστον
ταξίδει εἰς τὸ Νότιον Πόλον ἀποτελεῖ τὴν κεντρικὴν ἰδέαν του. Ἐσῶτερ. δρχ. 12, ἔξωτ. δρχ. 20.

δ) Η «ΠΑΘΙΣΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του μεγαλύτερου Γάλλου μυθιστοριογράφου ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛ-
ΖΑΚ. Είνε η ιστορία του άνωτέρου έρωτος ό όποιος εξελίσσεται εις τó πλέον μικροαστικήν περι-
βάλλον υπό τήν διαρκή άπειλήν του περιεργότερου τύπου φιλαργύρου πατρός. Έσωτ. όρ.18, έξωτ.
όρ.30.

8) Ο «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΥΚΟΛΑΚΗΣ» του ΜΠΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ. Είναι το μυθιστόρημα το οποίο δημοσιεύθηκε στα τέλη της δεκαετίας του 1970, στην περίοδο της μεταπολίτευσης. Το έργο αποτελείται από 12 τόμους, οι οποίοι έχουν εκδοθεί με τον τίτλο «Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΥΚΟΛΑΚΗΣ ΤΟΝΟΙΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ».

ἡ ἀποστολὴ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ εὐφραίνεται κατὰ τὴν ὁμιλίαν τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως κ. Σεβασμιότατου Παναγιώτου (ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗ) ΒΥΚΟΛΑΚΑ περικλυτοῦ. Ἐρωτήματα ἕνα τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ, ὁ ποιοι οὐδέποτε, διὰ τὰς αἰτίας πληροφορήσῃ σχετικῶς.

(Σελίδες πλείον τῶν 450) Ἔστω. ὄχι. 25. ἔστω. ὄχι. 40.

πλὴν 9) Ὁ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ Εἰς τὴν ἀποστολήν τοῦ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

Εκτός των ανωτέρω υπάρχει και ο **Β' ΤΟΜΟΣ** του «Μπρουκέτου» χρυσόδετος. Εσωτερικού
δρχ. 200, εξωτερικού μία λίρα Ἀγγλίας.

ΤΡΥΣ" ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΛΕΣΠΟΝΙΑΔΕΣ. Μόνον ἡ «Κορέα Κορεσ» δ' ἀπορρίπτει τὴν πρότασιν καὶ μένει τὸ φιλικότερον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ
ΥΠΟΝ ΔΡ. 50.000.000

Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ, ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΥ
ΖΩΟΔ. ΠΗΓΗΣ 48.-ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΤΟ

**ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ, ΤΟ ΥΠΕΡΟΧΩΤΕΡΟΝ, ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣΤΕΡΟΝ
= ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ =**

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικόν... μικροῦς καὶ μεγάλους. Περιοδικόν γιὰ τοὺς ἐκτεθειμένους καὶ τὸν λαόν. Περιοδικόν γιὰ τοὺς νέους, τὰς νέας, τὰς κυρίας, τοὺς στρατιώτας, τοὺς ἐργατικούς, τοὺς μαθητάς, τὰς μαθητρίδας, τοὺς διδασκάλους, τοὺς δικηγόρους, τοὺς ἰατρούς... Περιοδικόν γιὰ κάθε οἰκογένειαν, πού δὲν θὰ πρέπει νὰ λείπη ἀπὸ κανέναν σπιτί, πού θὰ καταστῇ ἡ χαρά, ἡ ἀπόλαυσις, ἡ περηγορία, τὸ ἐντρυφήμα, ὁ διδάσκαλος ὅλων τῶν ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν...

«Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

Μὲ τὰς πολλὰς μεγάλας τῆς σελίδας, τὰς κομψῶς τυπωμένας, καὶ καλαισθητῶς στολισμένας, θὰ περιέχῃ : Πολυχρώμους καλλιτεχνικὰς εἰκόνας. Πίνακας καὶ σκίτσα Ἑλλήνων καὶ ξένων ζωγράφων. Φωτογραφίας ἀπὸ ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τὴν ἀθηναϊκὴν κίνησιν, ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς. Διηγήματα ἐλληνικά, γαλλικά, ἀγγλικά, ἰταλικά, γερμανικά, ρωσικά, ἀμερικανικά, ἰσπανικά, πορτογαλικά, σουηδικά, νορβηγικά, σερβικά, τουρκικά, βουλγαρικά κ.λ.π. κ.λ.π. Ποιήματα Ἑλλήνων καὶ ξένων ποιητῶν. Ἱστορικὰς μελέτας καὶ ἐπεισόδια ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ Ὀθωνος, ἐπὶ Τουρκοκρατίας, Φραγκοκρατίας, Ἑνετοκρατίας. Περιγραφὰς ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς ἀρχαιότητος. Σελίδας ἱστορικὰς ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ τὰς περιπετείας ὅλων τῶν ξένων κρατῶν. Ἑλληνικά, γαλλικά, μαροκινά, κινέζικα, σικινδιναικά, ρωσικά παραμύθια. Ἀνέκδοτα καὶ ἀστεία. Περίεργα ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον... Ἐπικαίρους γελοιογραφίας. Ἑλληνικὰς ἠθογραφίας... Βιογραφίας καὶ ἀπομνημονεύματα μεγάλων ἀνδρῶν Ἑλλήνων καὶ ξένων. Ἑλληνικὰς καὶ ξένας κωμωδίας καὶ διαλόγους. Ἑλληνικὰ καὶ ξένα δραμάτια. Παγκόσμιον χιούμορ. Καμπάνιες, ἀκτοφυαλίτες, ρεπορτάζ, ἀπὸ τὴν ἀθηναϊκὴν ζωὴν. Κοσμικὴν κίνησιν καὶ κινήσιν ἀπ' ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς ἐπαρχίας. Διαγωνισμοὺς καὶ παιχνίδια γιὰ τὴν συναναστροφὴν κτλ.

ΑΚΟΜΗ ΔΕ

Τρία περίφημα εἰκονογραφημένα μυθιστορήματα — Δύο ἐλληνικά, γραμμένα ἀπὸ γνωστὸς Ἀθηναῖος συγγραφεὺς καὶ ἓνα ξένο, μυστηριώδες καὶ περιπετειωδέστατον... Αὐτὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος — Αὐτὰ ἐν ὀλίγοις...

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΣΤΗΝ „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ“